

Наталія Бонь

НЛО ЗА СЕЛОМ

Ілюстрації
Олександра Продана

УДК 82-93
Б81

[МІСЦЕ ДЛЯ ПОСАДКИ НЛО]

Бонь Наталія

Б81 НЛО за селом / Наталія Бонь. — Харків : Вид-во «Ранок», 2020. — 152 с.

ISBN 978-617-00-0000-0

Невпізнані літаючі об'єкти, або ж НЛО, приземляються там, де їх не мають побачити. І звичайно, роблять вони це вночі. Проте якщо НЛО вирішило здійснити посадку за селом Біленьким, де мешкає Назар, Владик, Поліна, Вікуся та інші герої повісті Наталії Бонь, таємниця навряд чи залишиться таємницею. Іншопланетні прибульці — жадливий і жорстокий Скрежило, колишній тиран зірки Карлюка з Галактики Заразюта, і його помічник професор Меджило, відомий служака Таємних сил Мегапростору, — надумали завоювати Землю. Але в нашій планеті є відважні захисники. Головне — щоб вони об'єдналися та склали дієвий план відсічі.

УДК 82-93

© Бонь Н., текст, 2020
© Продан О., іл., 2020
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2020

ISBN 978-617-

Допригода перша НЕСПРИЯТЛИВИЙ ДЕНЬ

Назар наминав бабусині млинці за обидві щоки. Запивав їх свіженьким молоком і аж підстрибував за столом у такт музиці, що лунала з навушників.

Ясно, якою була ця музика, бо танцювало навіть руде ластовиння на симпатичному личку. Чуприна мідного кольору стирчала навсбіч, а у веселих зеленкуватих очах грала хитринка.

Гірка жовтеньких, ванільно-духмяних млинчиків танула миттєво. Хлопець швидко наївся, подякував бабусі, похапцем запхнув навушники в кишеню та вже хотів був вискочити на вулицю.

— Ти куди це так спозаранку? — зупинила його бабуся. — Дивись мені, нікуди не вшелепайся. Краще б посидів сьогодні вдома. Гороскоп нині несприятливий для всіх знаків Зодіаку. Просто нікудишній. Мені на роботу лячно йти. Хоч би нічого такого не трапилося, — кивнула вона на телевизор, що з висоти полиці продовжував завантажувати її свідомість всілякими новинами й порадами.

— Бабусю...

— Ти мені не переч, бо сьогодні ще й за місячним календарем небезпечний день.

— Авжеж. Сьогодні особливий четвер. Усе так жахливо! Треба негайно вжити заходів! Тому пропоную Мікранову будку з-під груші перенести під шовковицю. А то як налетить буревій — зелені груші посипляться

на землю. Чого доброго якась недоспіла груша хрясне собаку по спині. А під шовковицею нашому Мікрончикові боятись нічого. Хіба що стане плямистим. Ну як можна вірити чиїмось вигадкам? Відстій, бабусю, твої гороскопи. Он маму запитай, як вона їх для своєї газети вигадує. А виявляється, ще не перевелися люди, які в них вірять. Та з таким страхом і день краще не починати. Усі вже знають, що думки — матеріальні і треба мислити позитивно.

Собака у дворі мовби почув, що про нього говорять, і загавкав. Бабуся виглянула у вікно.

— О, знову цей на ровері. Промчав, мов реактивний літак. Тітушка чи гопник якийсь у нашому селі завівся. Уже вкотре бачу: мотається туди-сюди. У спортивному костюмі з каптуром у таку теплінь?.. Дивно.

Назар теж підійшов до вікна, але нікого не побачив.

— Не хвилюйся, бабусю, нікуди шелепатись, як ти кажеш, не буду, — продовжив непосидючий онук. — Сходжу спочатку до Влада, а потім твої вишні

почищу, як обіцяв. Ще й цукром засиплю! Усе буде ок! Ну, я пішов! — Назар за мить вислизнув з будинку.

— Будь обережний! — гукнула навздогін бабуся. Швидше для самозаспокоєння, бо хлопець її вже не чув.

«От хитрий хлопчисько, завжди по-своєму викрутить! Увесь у дідуся!» — подумала з усмішкою й почала збиратися на роботу в сільську амбулаторію.

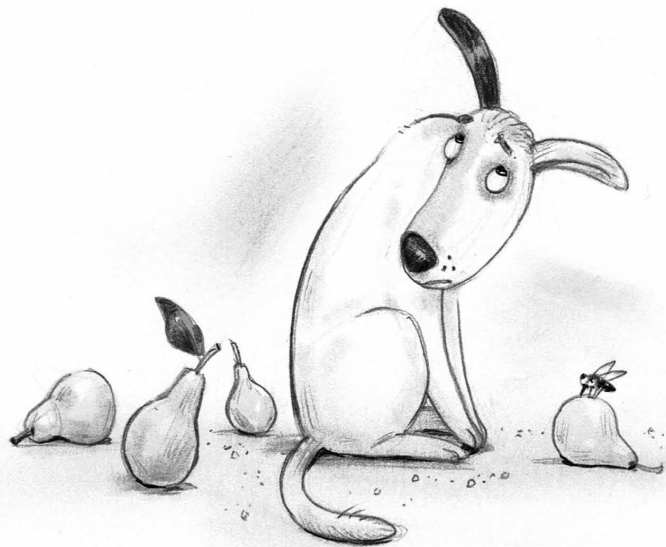
Допригода друга

ПЕРШІ НЕПРИЄМНОСТІ

Підсвистуючи мелодії, що лунала з навушників, Назар простував до центру села, де завжди було велелюдно.

Село Біленьке, на думку Назара, — незвичайне село! По-перше, тут живуть дідусь і бабуся — мамині батьки. По-друге, у Назара в селі є справжні друзі, і він залюбки проводить тут майже всі свої канікули. І по-третє, воно чистеньке, привітне, квітчасте, запашне. А ще завдяки старанням молодого й креативного голови та двох підприємців-фермерів — багате й сучасне. У ньому жити людям просто прекрасно! Навіть музей старожитностей відкрили! Стадіон з біговою доріжкою є класнючий! А в якому ще селі корів доять під вальси Шопена та влаштовують на свята страусині перегони?!

Владик, син того фермера, що розводить страусів, — невисокий, червонощокий і натоптуватий

підліток на прізвисько Панда, уже працював: продав кавуни та дині. Незважаючи на свою статуру, він рухався швидко, м'яко, навіть граційно. Аякже, постійні заняття спортом і танцями даються знаки! Та й слова з нього сиплються, як із ведучого-шоумена. Де воно в нього й береться?!

Приязно усміхаючись покупцям, Владик саме вправно розрізав кавуна. Зелена смугаста ягода аж крякнула під ножом, кавун тріснув і показав своє спіле нутро. Червоне, м'ясисте, гарячо-сонячне! Заклопотаний продавець навіть не глянув на Назара. Аякже: діло понад усе! Швидко зважив смачну половинку.

— Три кіла триста! Шістнадцять п'ятдесят! Вам знижечка. Давайте п'ятнадцять! Без решти! Смачного! Приходьте ще!

— Дякую, Владіку! — розпливлася в усмішці огрядна тітонька.

— Спілий кавун! Як мед! Хто бажає — прошу наперед! Кому половинку, кому четвертинку?!

— А покуштувати можна? — запитав хтось із черги.

— Кавунчик, як казка! Пробуйте, будь ласка! Привіт! — нарешті озвався до Назара. — Ставай поруч!

Назар діловито кивнув, узяв «бризкалку», чисту ганчірку та став у стійку: готувати вказаний покупцем кавун до розрізання. Треба було збризнути його водою та протерти боки. Назар не вперше був асистентом Владика, і йому це подобалося.

Люди в селі дуже полюбили купувати саме половинки й четвертинки кавунів. Рідко хто купував цілого. Це був вдалий маркетинговий хід, який придумав саме Владик. Після запровадження «четвертування

кавунів» гори круглого товару танули втричі швидше. Тато був задоволений сином і обіцяв купити йому гіроскутер. Хто б не старався?!

— О, дивись, наша «швидка» мчить, — Владик першим помітив червоне шевроле Назарової бабусі, яка була сільським фельдшером і в екстремальних ситуаціях часто використовувала власне авто як «швидку допомогу». Бо поки дочекаєшся карету швидкої з району...

Владик задивився на дорогу, на якусь хвилю втратив пильність і... врізав вказівний палець лівої руки

своїм велетенським ножем! Кинув ножа, затиснув рану, скривився від болю.

Великий чорний кіт, що невідомо звідки взявся, нахабно повільно перейшов дорогу. Мало не потрапив під колеса «швидкої»! Авто різко загальмувало.

— Бабусю! — Назар замахав руками, застрибав на місці, але даремно.

Жінка вийшла, зосереджено оглянула свій «лімузин», для чогось стукнула ногою по задньому колесу й навіть не глянула в бік овочевої ятки. Довелося скористатися телефоном.

— Алло! Бабусю, озирнись! Підійди до нас!

Фельдшерка з першого погляду оцінила ситуацію й за мить уже робила Владикові перев'язку.

— Ого, як розпанахав. Ну нічого, загоїться. Добре, що я вчасно нагодилася. Рану обробила — переболить. Бачиш, а ти не вірив, — звернулася до онука. — Екстремальний день. Ідуть краще додому. І ніде не вештайтеся, щоб я спокійною була! Я до міста. Он сусідці Олесі зле, — кивнула на авто, у салоні якого корчилася від болю мама Назарової подружки Поліни. — Апендицит схопив. Недаремне ж я боялась. А ти обов'язково пообідай. І будь уважним, я тебе прошу. Бо день сьогодні таки шалений. Ще й цей кіт. А бодай йому! — і бабуся тричі сплюнула через ліве плече.

— Гаразд, бабусю. Не хвилюйся. Ось Владик ятку передасть, і ми підемо до Поліни — кавуна їсти. Ось цього, найспілішого!

— Віддайте мені його, Христа ради! Ще й ти поріжешся, чого доброго. Натє грошей, бананів купить.

їх і їжте. Щоб я спокійною за вас була. А кавуном поласуете, як я його власноруч вам на скибки поріжу.

Бабуся безцеремонно вилучила кавуна з онукових рук, укинула його в салон, і машина покуріла до міста. Хлопці тільки перезирнулися.

На мопеді, як завжди, завчасно, приїхала тітонька Тетяна — продавчиня. Вона поцікавилася самопочуттям Владика, жваво перерахувала касу й узялася до роботи. Хлопці ж почимчикували через дорогу до магазину. По банани.

Допригода третя ПО БАНАНИ

Стало спекотно. Розжарене сонце гуляло по вицвілому небу, на якому не було ані хмарини.

— Дивно якомось магазини в селі називаються. Я раніше й уваги не звертав. Це ж треба: «Цунамі» й «Торнадо»! Про що тільки власники думали? Можна людей розсмішити такими назвами сільських магазинів, — Назар засміявся, аж його рудий чубчик затанцював на голові.

— Рятуйте! Тону! Допоможіть! Трубу прорвало! — залунало з магазину «Цунамі». Звідти вискочила молода продавчиня з відром і шваброю.

На щастя, біля магазину зупинилася вантажівка. Водій, прихопивши ключі й молоток, сміливо кинувся рятувати «Цунамі» від потопу. Хлопці ж попрямували в «Торнадо».

Тільки-но вони підійшли до дверей, як блискавка розітнула небо і грякнуло так, що вони аж присіли від несподіванки. Швидко пірнули за двері.

На вулиці враз потемніло, де й хмара взялася! Здійнявся вихор, покрутився на площі й накинувся на гостроверхий дах магазину. Одну шиферину зірвав і з розмаху кинув просто у вікно. Дзенькнуло так, що аж вуха позакладало всім, хто був у магазині. Посипалося розбите скло.

— Свят! Свят! Свят! — хрестилася побожна бабуся.

Чоловік, що стояв близько до вікна, голосно вилаявся й почав струшувати з себе скалки. Продавчиня, поважна Марія Карпівна, затулила голову руками й сховалася за прилавком. Холодильники перестали гудіти, ваги вимкнулися. Стало тихо-тихо, немов би вся Земля спорожніла.

Перечекавши трохи, хлопці першими вийшли на вулицю. На небі знову світило сонце. Люди здивовано обговорювали те, що сталося. Електрик, дядько Микита, уже порпався у відчиненому трансформаторі.

Бананів їм таки вдалося купити. У магазинчику, що називався просто «Крамниця». З тропічними гостинцями хлопці почимчикували до Поліни — сусідки й подружки Назара. Владик теж не цурався її товариства. Однокласниця ж, не зануда, не задавака, як інші, бігає швидше за всіх, може запросто вилізти на найвище дерево. Нормальна дівчина, словом.

— Ні, ну це ж треба. Тато Полінки на війні, скоро вже рік. А до мами цей апендицит причепився. Уявляєш, це ж вони з сестрою вдома самі залишились. Бідні

дівчата. Хоч бананами їх порадуємо. Ходімо, — мовив Назар, і хлопці пришвидшили крок.

На вигоні навпроти Поліниного двору лежав брудно-білий собака, підозріло схожий на Мікрона. Поруч паслася біла рогата коза. Здавалося, що вони про щось радяться, ніби перемовляються. Підійшов чорний кіт, спокійнісінько сів перед собачою мордою.

— Дивись, це не твій Мікрон? — зупинився Влад, показуючи на дивну компанію.

— Не вигадуй! Наш пес сидить на ланцюгу, не від'яжеться, — відмахнувся Назар. І хлопці дружно попрямували далі.

Допригода четверта У ПОЛІНИ

— Хочу до ма-а-а-ми! — перше, що почули хлопці. Це молодша Полінчина сестра Віка влаштувала концерт. Вона може!

— Хто це тут вередує?! Це бабай до вас прийшов! Він бананчики знайшов! — загукав Владик високим дзвінким голосом.

Віка з цікавістю позирала на Владика. Плакати перестала, бо перспектива поласувати бананом їй явно сподобалася.

Полінка, завжди така впевнена, сьогодні була розгублена й налякана. Вимушено всміхнулась, мов виправдовувалась за якусь провину.

— От, маму в лікарню повезли, а я ніяк це дівчисько не заспокою. Вікусю, усе буде добре, — погладила вона біляву голівку, виплетену дрібними кісками. — Маму вилікують, а поки до нас приїде тітонька Сніжана — гостинчика тобі привезе!

П'ятирічна дівчинка глянула на старшу сестру спочатку з недовірою, а потім, усвідомивши явну вигоду з цієї ситуації, витерла сльози.

— А ти мені моросива купис-с? Ас два! — у неї щойно випали два передні зуби, і вона добре

присвистувала, коли говорила. Найкраще свист вда-
вався, як вона хвилювалась.

— Гайда по морозиво! Я пригощаю! — вигукнув
Владик.

У нього завжди були кишенькові гроші. Він їх за-
робляв. Тато-фермер вважав, що всяка робота має
бути щедро оплачена. Тому хто-хто, а його діти мали
удосталь і роботи, і кишенькових грошей. Своєю
«фінансовою незалежністю» Владик і Марко, його
старший брат, вигідно вирізнялися з-поміж ровес-
ників. З ними хотіли дружити всі. Але Марко взагалі
не водився з однолітками, тягнувся до старших, до-
росліших хлопців. А Владик вважав своїм найкращим
другом Назара. «Споріднена душа», — так говорив
він про друга, мало не щодня спілкувався з ним у чаті
й не міг дочекатися канікул чи вихідних, коли можна
було разом встругнути щось прикольне.

Назар завжди мав купу друзів, добре вчився, ба-
гато читав, із дитсадка займався тхеквондо. А ще
був «природженим дипломатом», як жартувала його
мама Анжеліка. Вона раділа, що син росте веселим,
життєрадісним і допитливим. Правда, інколи занадто
допитливим.

Допригода п'ята БОНУСНЕ МОРОЗИВО

Діти дружною ватагою рушили до центру села.
Першою, підстрибуючи, поспішала Віка. Незважаючи
на прикрість з мамою — життя вдалося!

— Мені такий рі-с-с-ок великий купите. Найбільший!
Тато такого купував! С карамеллю! Ні, крас-сце фіс-стас-
скове! А ще крас-сце — і те, і друге. Двоє! Бо я знову
плакати пос-с-ну!

Біля «Торнадо» вже була купа ремонтників. Вони
лагодили дах, обміряли вікно, заодно знімали веле-
тенські букви злощасної назви.

Продавчиня приставляла їх до стіни, наче похо-
ронні вінки. Навколо неї бігав власник магазину —
худий і високий пан Степан. Його так називали всі,
тож звертання «пан» біля його імені можна було писа-
ти з великої літери.

— Як же його? Щоб із цих самих букв. Я за них чо-
тири штуки виклав...

— «Народ», «дно», «донор», «радон»... — уголос
розмірковувала продавчиня й сама пирскала зі смі-
ху. — «Дрон», чи як його назвати? Уже голова пухне...
О, придумала! «Дар» — гарне слово! — вона вихопила
потрібні букви й виставила їх уряд.

— Гарне, тільки для магазину не підходить. Ми
що, благодійна організація? Дар — значить дарувати
треба. А в мене ма-га-зин! Та й букви потрібно мак-
симально використати! Мінімум п'ять щоб було! —

запротестував власник і запитально подивився на продавчиню.

— Назвіть «Рондо»! — не стримався Назар.

— Що це означає? — насторожено спитав пан Степан.

— Музичний термін такий. Не переживайте, перекладається як «коло», тому для магазину підходить. Типу, завертайте в наш магазин!

— А... Тоді можна. І звучить пафосно. Молодець! З мене морозиво!

За секунду він збігав у магазин і виніс чотири порції найдорожчого морозива. У різках!

— Нам се одну треба! — безцеремонно заявила мала Віка. — Мені се фіс-стас-скове! Будь ласка!

— Ми можемо заплатити, — Владик полізу у кишеню своїх джинсових шортів.

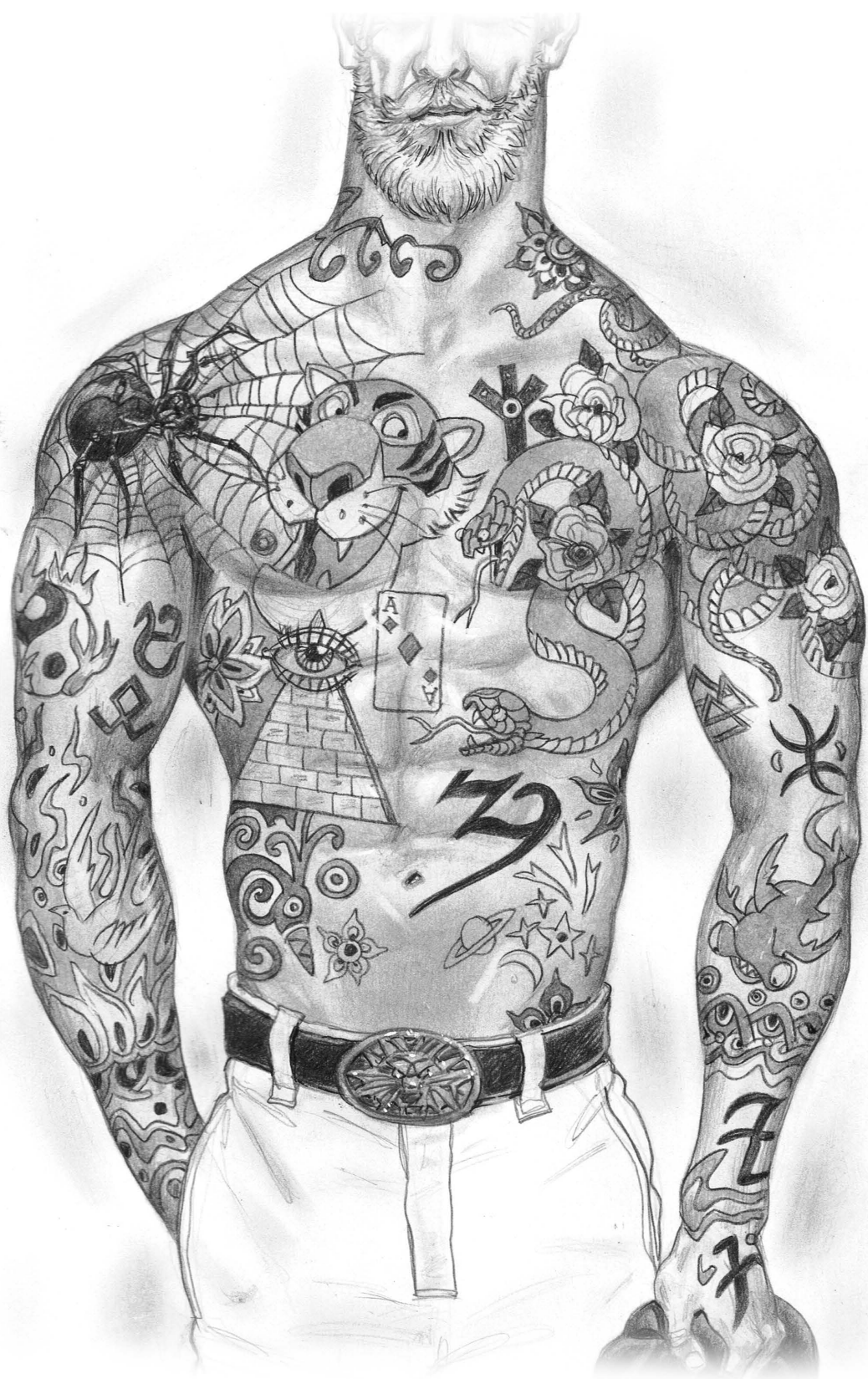
— Не треба, — усміхнулася продавчиня. — Це вже буде бонус від мене. Бо я б і досі назву вигадувала. Чекай, мала, я зараз!

Задоволена Вікуся мало не танцювала.

Допригода шоста

РОЗМАЛЬОВАНИЙ ДЯДЬКО

Уся компанія попрямувала до скверика, щоб там посидіти на лавці й посмакувати морозивом. Але за кілька кроків вражено зупинилась. Перед ними, як з-під землі, з'явився... розмальований дядько! Одягнений він був лише в білі куці шорти, майку тримав

у руках. Велике, мускулисте, натреноване, мов у голлівудського актора, тіло було густо вкрите татуюванням. Очей не відведеш!

На одному плечі сидів величезний тарантул і своєю павутиною ловив ще більшу тигрячу морду на грудях. Морда симпатична така, з мультяшною усмішкою. Під мордою з правого боку стояла піраміда. Напевно, Хеопса. З великим оком на вершині. Око було, мов живе. З довгими віями, уважне таке око. Ось-ось кліпне! Скручені змії спускались аж із лівого плеча й хотіли те око вкусити, але їм було зась через чітко вималювану карту бубнового туза.

На правій нозі лякала своїм страхітливим видом чортяча фігура з закрученими червонястими рогами, а на лівій — щось середнє між лицарем і ніндзєю. Унизу на правій нозі — чорна смужка, сантиметрів сім, наче резинка шкарпетки. Між великими фігурами було ще безліч дрібних деталей: ієрогліфи, карлюки, фігурки, викрутаси. За день не роздивитися!

Навіть хлопці спинилися і стояли ошелешені таким видовищем. А Віка взагалі забула про все на світі та з роззявленим ротом обійшла чоловіка тричі. Було на що подивитися! Вона поволі йшла навколо нього, а морозиво тануло й крапало на її білу сукенку в рожевий горох, на засмаглі ноги, на землю.

Дивно, але чоловік стояв спокійно, даючи себе добре роздивитися. Ледь усміхався, спостерігаючи за дівчинкою. Він був молодий і досить симпатичний. Виразні глибокі очі, у яких причаїлись іскринки сміху, охайна борода, модна коротка стрижка...

— А с-с-ого ти спину не рос-с-малював? — розчаровано запитала Віка, бо на спині була написана тільки якась фраза з двох добре закручених слів.

Чоловік не чекав такого запитання від малої і здивовано звів брови.

Навколо вже збіглася купка цікавих.

— Що, зайдо, недавно з тюряги?! — зупинив свого ровера біля розмальованого дід Слинько.

Всюдисущий дід вважав себе еталоном моральності на селі: не пив, не курих, не лаявся, тримав у чистоті двір і город та завжди вітався. Це, як він був упевнений, давало йому право повчати інших. От і зараз немов штрикав наскрізь своїми колючими очицями розмальованого.

— А куди ж після зони?! — продовжив дід Слинько. — Звичайно, у наше село! На роботу до Білодіда! Коровам хвости крутить! Тільки не так, як раніше, а по-європейському — під музику! Еге ж, той усіх приймає! Рецидивістів нам ще в селі не вистачало! Наркотиками торгувати почнеш! Знаю я вашого брата! Тьху! Беспредел який! А ви мовчіть, мовчіть, — тоді не дивуйтеся! — звернувся до людей.

Чоловік спокійно озирнувся, усміхнувся. Напевне вже звук, йому було цікаво дивувати роззяв.

— Я до підприємця Білодіда приїхав. Яєць страусиних у нього купити хочу! Ще питання є?

— Це до мого батька! — вихопилося мимоволі у Владика. — Він скоро приїде з міста. Ходімо, я проведу вас до нашого двору.

— І нема со тут роздивлятися! Татусок не басили! — стала на захист молодика Віка. — У моєї

тітоньки Снісани тес є! Ось тут! Круто! — Віка легенько поплескала себе по сідницях. А тоді повернулася до розмальованого. — Ти клас-с-ний! — з явним обожнюванням у очах резюмувала мала, викинула розтале морозиво в смітник, узяла розмальованого за руку й показала дідусеві язика.

Уся ватага попростувала до Владикового двору. Розмальований дядько виявився веселим співрозмовником. За кілька хвилин він уже знав усе про всіх і про село Біленьке. Проте, як потім з'ясувалося, імені свого він не назвав.

Невдовзі цю живописну процесію з розмальованим наздогнав Владиків тато на джипі. Він голосно забікав і гостинно розчинив дверцята, у які й пірнув приїжджий.

— А ти, малий, — звернувся розмальований до Назара, — побережи свою маму Анжеліку! Скажи, нехай удома посидить ці дні! — значуще, з якимось притиском сказав дивний гість.

Назар аж знітився, і в його душі закрутився холодок. Хотілося запитати, звідки він знає мамине ім'я і чому її треба берегти? Та Назарові лишилося тільки розчаровано подивитися вслід чорному джипові.

Допригода сьома
СНІЖАНА ПЛЮС РУСЛАН ІВАНОВИЧ?
НУ Й ДИВА!

Зателефонувала бабуся.

— Поліна там далеко?

— Поруч.

— Скажи їй, що мамі вже зробили операцію. Усе добре! Слава Богу, без ускладнень. Нехай там не переживає. Заснула вона, бідолашна, відсипається після наркозу. Поспить — зателефонує. Я тут усе організувала: догляд, лікування, харчування. Скоро буду вдома! Вишні почистив?

— Уже чищу!

— Ой, вишні! Ми ж із мамою теж вишень відро нарвали. Пропадуть! — згадала Поліна.

— І я бабусі обіцяв перечистити відро. Давай разом, веселіше буде!

— Шкода, що я поранений, а то б допоміг, — зітхнув Влад. — Я вас зате розважати буду. О, я вчора скачав таку класну музичку! Збігаю по флешку. А ви тут організуйтеся!

Назар приніс своє відро, Поліна своє. Зсипали всі вишні у великий тазок, залили водою. То нічого, що Назарові вишні були аж чорні, а Полініні — світло-червоні. Так же цікавіше!

Невдовзі прибіг Владик, винесли магнітофон, і робота перестала бути роботою. Під веселу музику й вишні чистилися весело! Вікуся кружляла навколо

них уже в червоній сукні в дрібний білий горошок. Улюблений принт...

Зупинку автобуса було видно із саду, де засіли діти. Вона мала статус «за вимогою», тому там була тільки дерев'яна лавка. На ній хтось сидів.

— Це ж Руслан Іванович, наш Співак, учитель музичного мистецтва! — упізнав потенційного пасажира Влад.

— Цікаво, що це він у своїх парадних білих джинсах на нашій зупинці робить? Його ж зупинка «Центральна», — обізвалася Полінка. Хлопці не встигли нічого сказати.

Важко загув автобус. Зупинився. Постояв якусь хвилю. Потягнув далі. На зупинці залишилося двоє: юнак і дівчина. Вони цілувалися! Руслан Іванович і... Сніжана!

Поліна від подиву підвелася — миска з вишнями перекинулася.

Закохані про щось перемовилися. Сніжана красиво повернулася, ефектно війнула своїм довгим смоляним волоссям, подарувала Русланові Івановичу свою найчарівнішу блискучу усмішку й поцокала високими підборами у двір.

Той так подивився їй услід, що його мармеладна усмішка посолодила навіть розсипані вишні...

Сніжана — молодша сестра Олесі, Полініної мами. Вона з тих, що і розумниці, і красуні. Правда, не без вибриків. Працює в туристичній фірмі в обласному центрі. Сама часто їздить за кордон. Де тільки не побувала! Така фіфа, і раптом — ці поцілунки! Із ким?! Зі звичайним учителем співів?!

— Снісана приїхала! — нарешті вздріла тітоньку Вікуся та стрімголов помчала їй назустріч. Уже майже біля тітоньки перечепилась, і голосне ревіння заглушило навіть веселу музику з магнітофона. Сніжана підхопила малу, оглянула ногу.

— Звичайна асфальтна хвороба. Не плач, зараз лікувальною водичкою промию, то й переболить, — втішала малу.

— Зас-сипить, еге с? І пройде! Водичка «Перекис-сь водню» називається. Еге с?

Віка вже не плакала, заглядала в сумочку Сніжани. Гостинці лікують усе!

Сяк-так, із горем пополам, поспіхом Назар із Поліною таки дочистили вишні, і всі розійшлися.

Назар, підігріваючи борщ, трохи обпik пальця. І дійшов висновку, що гороскопам інколи можна вірити. Але краще про них узагалі не знати.

Допригода восьма

СУПЕРПЛАН НА ВЕЧІР

Літня задуха поволі змінювалася вечірньою прохолодою, і село потроху оговтувалось від спекотного дня. Ось пройшла череда корів з пасовища, наповнивши й так важке повітря густими пахоццями молока та свіжих кізків.

На своєму «бобику» приїхав утомлений дідусь із поля. Сьогодні в нього, сільського механіка, теж був важкий день: то комбайн ламався, то тракторист

Микола знову напідпитку на роботу прийшов. Довелося самому за кермо сідати.

Нарешті цей навіжений день добігає кінця...

Зателефонувала Полінка.

— Маю гарну новину! Сніжана збирається на побачення. Я чула, що вони з Русланом Івановичем домовлялися сонце зустріти. Гулятимуть до ранку! Руслан, виявляється, у Сніжану був закоханий з першого класу. Вона нарешті оцінила його відданість. Як у шикарному романі! До речі, мама телефонувала. Почуває себе вже добре, температури немає, голос веселенький! Так що, незважаючи на всі негаразди, нам таки щастить!

— До чого це все ти мені розказуєш? — запитав Назар.

— А «Мумію» подивитися хочеш?

— О, круто! А до чого...

— У Сніжани в ноуті така фільмотека! Якісні фільми закачані!!! Не піде ж вона з ноутбуком на побачення? І в нас є шанс!

— О! Єс! Телефоную Владові. Ти ж не проти?

— Звичайно, ні.

Допригода дев'ята

ПІДМОЧЕНА РЕПУТАЦІЯ ВЧИТЕЛЯ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА

— Хто молодець? Я молодець! Хто молодець? Я молодець! — стрибав Руслан Іванович на дивані, мов хлопчисько.

Руслан Іванович, по суті двадцятичотирирічний юнак, що повернувся до села після закінчення університету вчителем музичного мистецтва, не вважав себе невдахою. А тут ще й Сніжана! Сама зателефонувала! Ну як же, дочекався! А що, він — класний чувак! А для рідного села взагалі суперстар! Кого ще по телевізору показували? Руслан був солістом студентської рок-групи! Ото успіх!

Але вже так сталося, що колектив розсипався після випускного. Повернувся юнак додому. Працює в школі, проте в будинку культури без нього теж ніяк. Не життя — суцільне свято! Ну, якщо чесно, йому

й не хочеться залишати своє рідне село. Сніжана ж весь час наполягає на переїзді. Навіть влаштувати у свою фірму обіцяє. Побачимо ще, як воно поверне!

— Ла віта е белла! Белісімо! — вигукував Руслан Іванович, стрибаючи на дивані.

«Що ж я туплю? — спинився він. — Треба ж квітів доп'ясти. Найкращих! Як сама дівчина! Її сині глибокі очі... Такі ж і в її сестри, Олесі, і в Поліни, цього бешкетного прудкого дівчиська. Відчуває мою слабкість, чи що? Ще мале, сухоребре, а туди ж... Як гляне, відразу пропадає охота сварити. Співає ж класно! Перші місця на фестивалях. Є що показати. Тому прощаю їй усякі витівки. Ну, коли з даху школи зняв та ще й під час власного уроку — добре від директора отримав! Сварив страх як... Капосне дівчисько! Ех, сняться комусь кисллиці, та не знає, проти чого. Сніжана теж не без вибриків, але... вона чарівна».

Руслан Іванович знав, у кого найкращі троянди. Звичайно, у баби Варвари, що за вербичками живе. На самому краю села. Уже за вісімдесят бабі, а вона мов дівка! Худа, жилава. Город чистенький, квіти казкові...

Наспівуючи «Така, як ти, буває раз на все життя...», учитель легким бігом дістався до квітучого двору.

— А кому квіти, онучку, якщо не секрет? Коханій, напевне? — запитала баба Варвара.

— Та ні, на день народження йду. До дівчини. А вона троянди просто обожнює! — чомусь збрехав хлопець.

— А чия ж то дівчина? — не вгавала настирна баба.

— Ви її не знаєте. Приїжджа.

— Я всіх, синку, знаю! Не треба переді мною морозиться!

Руслан Іванович здивовано глипнув на бабу Варвару. Вона лагідно всміхалася і зрізала колючки з троянд, щоб не поколовся. Руслан Іванович простягнув їй банкноту з Шевченком.

— Ти що, синку, бери так! Грошей не візьму. Хай щастить! — пішла в хату, не оглядаючись.

Радий Руслан Іванович загорнув квіти у велетенський целофановий пакет і побіг таким же легким бігом назад. Бо він уже уявляв, як ошелешить дівчину шикарним букетом.

Здавалося, село вимерло, ніде нікого. Можна було й не ховати квіти в торбу. Ще задихнуться...

Раптом уже на краю вербової алеї на дорогу вибіг... велетенський пес. І сів посеред алеї. Учитель аж очі протер. Чи не ввижається? У таку спеку й примаритися може. Як ото, буває, у пустелі. Ні, пес таки сидів. І що дивно, він був світло-зелений! Собацюра загарчав і рушив, пригнувши хижо голову, на бідного вчителя. Жовті ікла загрозливо стирчали з його пащеки. Слина пінилась, крапала на землю. Бігун злякано озирнувся. А хто б не злякався?! Пес грізно гарчав і зловісно наближався.

Не вірте, що то тільки дівчата верещать у загрозливу хвилину. Руслан Іванович, дужий молодий і гарний юнак, теж заверещав. На увесь свій співочий діапазон! Від найнижчих нот до найвищих! Від глибокого піано до найгучнішого форте! Він верещав так, що здавалося, той крик чи страх спресував у важку каменюку всі внутрішні органи й вони провалилися униз живота.

Під їх шаленим тиском «краник» унизу відкрився сам, мимоволі...

Русланові Івановичу заціпило тільки тоді, коли він відчув раптове потепління в районі стегон. Він стягнувся, але процес уже пішов, і його годі було припинити. Від такої несподіванки переляканий зовсім забув про собацюру та про небезпеку. І, можливо, саме відсутність тваринного страху змусила нападника відступити.

Пес ще раз глухо гаркнув, швидше для годиться, аніж зозла. Поволі розвернувся й потрюхикав у кущі, наче нічого й не сталося. Лише зблиснула на сонці зелена спина. А за хвилю злився з пейзажем.

До свого дому збентежений Руслан Іванович добрався городами. Кинув троянди у відро з водою, що стояло на порозі, швидко помчав у дім. Зачинився у ванній. Завантажив мокрі штани в пральну машину, додав подвійну дозу засобу для прання й натиснув кнопку. Увімкнув душ. Вода поступово змивала і страх, і сором. Добре вимитий, він знову спіймав свій грайливий настрій.

Спокою не давала тільки нав'язлива думка: «Чому той собацюра був зеленим і дуже схожим на фельдшерського Мікрона?»

Допригода десята
УСЕ-ТАКИ УКУШЕНИЙ Є

Назар, з яким у цей несприятливий день нічого особливого так і не трапилося, сидів на кухні й розмовляв по скайпу з батьками. Вони теж збиралися приїхати в село. Мама через день, тобто в суботу, а тато лише за кілька днів — робота в нього термінова. Назар щиро зрадів, бо вже скучив за батьками. Він із захватом розповідав про сьогоднішні події, але чомусь зовсім забув про застереження розмальованого...

Бабусин телефон, якого вона лишила на кухонному столі, знову раз-по-раз заводив свої надокучливої пісні. Сама вона ще поралася на подвір'ї.

— Бабусю, тобі тут хтось третій раз телефонує! — не витримав онук.

Щойно фельдшерка ввімкнула апарат і піднесла його до вуха, враз зблідла.

— Щось сталося? — дідусь нагодився саме вчасно.

— О, Господи! На цей раз укушений на мою голову! Напевне, хворий на всю голову, клею нанюхався, бо таке, кажуть, верзе, що запобіжники плавляться.

— Де? — уточнив Назар.

— У головах у людей! Де ж іще! Ні, ви тільки уявляєте, цього Кирила, онука діда Слинька, зелений собака вкусив! Як вам?! А раптом той псяка не зелений, а скажений? Що ж, знову треба їхати! Як розказав цей наш правдолюб, то там не собака кусав, а якийсь собакозавр, чесне слово. Якби таке щось кусало, то пів сідниці Кирилові одгризло б. А так більше переляку. Укус там, кажуть, невеликий, на пів зуба нашому Мікроніві. Але ж повезу до району, нехай ліки від сказу шукають. Чого доброго. От лихо! Коли вже цей день закінчиться?

— Рівно опівночі. Це невідворотно. Істина. І я вже, напевне, дивитимуся сни, — обізвався Назар.

— А хочеш, я з тобою поїду? — звернувся до бабусі дідусь. — Ти вже втомилася, куди тобі знову за кермо? Хоч поговоримо, бо щось останнім часом усе нема коли...

— Дякую, любий. Можеш навіть не переодягатися. Посидиш у домашньому в машині, а я сама справлюсь там, на місці.

— Бабусю, та ти про себе подумай, одягни про всяк випадок свій спортивний костюм. Ну той,

з начосом. А раптом укушений тебе захоче покусати! Я не жартую, — мовив Назар. — Або на нього одягніть... мотоциклетний шолом. Щоб він не міг кусатися і щоб я не переживав.

— Тобі якби жартувати! Не хвилюйся, він зі своїм батьком їхатиме. Притримає хлопця, якщо щось таке почнеться. І казяться не відразу, через кілька діб. Спи спокійно. І будь розумничком!

Бабуся поцілувала онука в сонячне ластовиння й пішла виганяти з гаража своє авто.

— Дідусю, скажи бабусі, щоб вона вже відвикала від отого цілування без причини. Поводиться зі мною, як з маленьким.

— Сам і скажи.

— Та якось незручно. Ще образиться. У тебе це краще виходить. Ти так, наче від себе: мовляв, підріс уже онук, а ти його цілуєш як маленького...

— Зрозумів. Домовлюся, — дідусь наставив засмаглого кулака, і Назар радо стукнув його своїм. Очі обох світилися радістю. Чоловіча дружба, одним словом!

Дідусь підморгнув онукові, причесав свою сиву шевелюру й поспішив за бабусею.

Назар почекав, поки авто виїхало з двору, вимкнув бойовик, якого дивився дідусь, погасив скрізь світло та спокійно пішов з дому. На домовлене місце з Пандою, тобто Владиком, він не поспішав, ще було зарано.

Волохатий Мікрон мирно спав біля своєї будки, навіть голови не підняв. Теж, напевне, втомився за день від спеки.

Допригода одинадцята ВИЙТИ З ДОМУ? КОМУ ЯК!

Сніжана вклала Вікусю, причепурилася. Заглянула до Поліни. Та сиділа в інтернеті.

— Замкни двері, а ключа вийми. Я свій узяла, зайду тихо, щоб вас не збудити.

— А ти на побачення? — Поліна лукаво зиркнула на тітоньку.

— На побачення. А що, не можна?

— Та йди, чого ж. Руслан Іванович, він хороший. Лапонька. Як ти за нього заміж вийдеш, він мене так співати навчить, що я запросто стану... зіркою шоубізу! А що? От поїду на «Голос країни», наприклад, чи ще на якийсь конкурс. І все!

— Поїдеш-поїдеш. Спати лягай, мрійнице, — Сніжана обійняла Полінку, і солодкі парфуми чомусь залоскотали дівчинці очі. Але то на мить.

Щойно каблучки постукотили в духмяний вечір, Полінка відіслала заготовлені есемески: «Вхід вільний. Чекаю в кінозалі!»

Владові сьогодні реально не щастило. Батьки й не думали вкладалися спати. Мама їздила до міста у справах, повернулася пізно й довго розповідала татові про свої зустрічі та враження. Їй вдалося домовитися про збут страусинового пір'я та яєць, і вони довго прораховували можливі прибутки й ризики. Потім мама забажала власноруч зробити синові перев'язку. Двічі заходив старший брат.

Нарешті всі залишили Влада. Для підстраховки він у ліжко підклав дві зайві подушки, дбайливо їх укрив і виліз через вікно на подвір'я.

Тільки хотів вибігти на вулицю, як у ворота хтось голосно постукав. Хлопець шелеснув у кущі улюблених маминих лілій, що задушливо-солодко пахли на увесь двір, зачаївся. Серце загупало аж у голову.

Вийшов тато, впустив пізнього гостя. Силует його видався доволі знайомим. Що, знову розмальований? Та ні, наче не він!

Допригода дванадцята МАЙЖЕ ПРО КОХАННЯ

Чекаючи на хлопців, Полінка причепурилася, виплела вигадливо косу за роликком у ютубі, навіть новеньку світло-зелену сукню одягнула. Покрутилася біля дзеркала. Класно!

Якщо признатися чесно, її серце краялось. Дівчинці однаково подобались і Назар, і Владик. Ну, може, Назар трішечки більше. «Треба спитати Сніжану, чи з нею таке було, щоб закохатися відразу у двох?» — подумала Полінка. Гайнула на кухню, щоб налити ягідного компоту та зробити бутерброди, бо ж хлопці завжди бувають голодними. «Шлях до серця чоловіка лежить через його шлунок», — чула вона не раз таке від дорослих, отож старалася: тоненько нарізала сир, ковбаску.

«А що ж мені робити, як вони вдвох у мене закохаються? — раптом майнула думка, і вона аж спинилася. — Як я виберу Назара — образиться Владик. А як Влада, то що скаже Назар? Ще посваряться через мене, а то й поб'ються. Ото лихо! Не буду їх смаколиками підгодовувати!» — вона швидко прибрала все зі столу, а два готові бутерброди з'їла сама. І запила склянкою компоту.

Нарешті хлопці прибігли і, не віддихавшись як слід, кинулися до Сніжаниного ноутбука. Звичайно, вони навіть не звернули уваги ні на Полінчину косу, ні на модне вбрання. Сподівання дівчинки на щедри

хлоп'ячі компліменти розтанули, як шоколадна цукерка на палючому сонці.

— Ого! Яка тут шикарна фільмотека! Давайте «Гру престолів» подивимося. Тут майже всі сезони. Нічого собі! — пропонував Назар.

— Та ні, краще «Форсаж»! Я давно хотів! — тягнув своє Влад.

— Так, дорогенькі, — втрутилася господиня, — ми що збиралися подивитись? Усі тільки й обговорюють цей фільм. Уже навіть Ірка зі Светкою бачили. Тільки й чути від них: «Ой, який лапочка цей Том Круз! Яка фурія ця єгипетська принцеса, мумія тобто!» А я стою, немов марсіанка!

— Там про війну, щоб ти знала. Не боїшся? — перепитав Назар.

— Очі заплющу, як страшно стане! Вмикай!

Усі миттю втупилися в екран і забули про все на світі.

— Ех, попкорну не вистачає та кока-коли, — зауважив Владик. Друзі на нього цитьнули і знову поринули в круговерть кіношних подій.

— А со ви дивитесь! — усі здригнулися від несподіванки. — І я с вами буду! Тільки мені кіно не цікаво, мультик хосу! — розпатлана Вікуся в довгій світлій нічній сорочечці, мов нахабне привидення, стояла в чорному отворі дверей.

— Який мультик, ніч уже. Іди спи! — не відриваючи очей від екрану, відмахнулася Полінка.

— Зарас! Взе он побігла! Як не покажете мультика, я Снісані розкажу! Я чула, со вона касала: «Мій ноут не чіпати!»

— Який тобі? — приречено спитала сестра. — Давай подивишся на нашому компі.

— Не, я на Сніс-саниному хос-су! «Бабая»!

— Так тут немає такого, — спробував врятувати ситуацію Назар.

— Ха, ви думаєте, со я тупа? В інтернеті знайдіть. Онлайн нас-сивається!

Після чотирьох серій «Бабая» юна шантажистка рівно засопіла носом прямо в кріслі. Хлопці вдвох ледве донесли її в дитячу та вклали в ліжку. Сеанс було відновлено.

І от коли глядачі завмерли й не дихали, бо злісна Аманат, тобто мумія, заманила-таки в пастку Ніка

Й ось-ось він сам стане мумією... раптом екран згас. Настала повна темрява.

Допригода тринадцята ЩО ЦЕ БУЛО?

Діти не встигли оговтатись, як екран заіскрився блискитними кольорами і симпатичний дідок з охайно підстриженою борідкою та в окулярах звернувся мовби до них: «А ви знаєте, науковці абсолютно серйозно стверджують, що наша планета Земля — жива! Так, так, вона дихає! Це ж усім відомо! Ви що, не знали, що вночі наша планета спить, а вранці, тільки-но сходить сонце, вона глибоко зітхає і... починає дихати?! О! Усе це не так просто! Земля з космосу отримує не тільки світло, а й цілющі потоки енергії Всесвіту, які впливають на життя самої Землі й усіх її мешканців. Отже, Земля — жива сутність, енергонасичена й високоорганізована система, що займає в космічній ієрархії набагато вищій, ніж людина, рівень».

— Що це? Звідки взявся цей дідусь зі своїми науковими розмовами? — Влад хотів вимкнути комп'ютер, але він просто не вимикався.

Екран заіскрився червонястими кольорами, від чого обличчя дідуся почервоніло, наче він розсердився, але все ще продовжував усміхатися. «Ви повинні знати про те, що енергетичні вібрації Землі весь час зростають, підвищуються! У науковому світі давно існує вимір цих вібрацій. Називається

це “частота Шумана”. Ви тільки вдумайтеся, тисячоліття ця частота не змінювалася, становила сім цілих і шість десятих герца. Частота енергетичних вібрацій людини була такою ж! Але з тисяча дев’ятсот вісімдесят шостого року вона невпинно зростає! Нині цей показник становить...» — екран замерхтів сірим із чорним.

— Що це було? — у Поліни так округлилися очі, що в напівтемряві вона стала схожою на неземне створіння.

— Схоже, простий збій програми. Не переймайтесь. Якась науково-популярна передача з «Діскавері». Треба перезавантажити.

Тільки Назар простягнув руку, щоб вимкнути комп’ютер, як на екрані з’явилася волохата зелена собача морда. Вона вишкірилася. Навіть запахло псиною. Поліна скрикнула, відсахнулася, хлопці перезирнулися. Страх струменів з екрану, холодними потоками обкручував дітей, ширився по всій кімнаті.

Собака з монітора значуще глянув спідлоба, розкрив свою зубасту пащеку, наче хотів щось сказати, і...

— Що це за таємне збіговисько! — І як зайшла Сніжана, що її ніхто не почув? — Ану, марш, кавалери, додому! Скоро вже розвидниться! А що це ви дивитеся?!

Екран мерхтів синім світлом.

— От, шибеники, вирубити встигли! Я ж казала: не чіпати мій ноут! Ну, вважайте, що вам пощастило, я вас завтра насварю. А зараз до побачення! Поки я в душ — щоб і духу вашого тут не було! — Дівчина так глянула, що хлопці мовчки підхопились і, мов зомбі, пішли до дверей. Полінка за ними. Провести.

— Ой, дивіться, зірка падає! — першою помітила дівчинка світло-зелений вогник, що наближався до землі.

— Яюсь дивно вона падає. Повільно та криво, — підвів голову Назар.

— Нормально вона падає, не вигадуйте. Звичайний метеорит. То ми вже кіна передивилися. Галюни почалися, — сонно промуркотів Влад.

— Та ні, дивіться, вона завмерла! Дивіться, дивіться! Впала!!! Десь на краю нашого лісу! — Поліна аж на табуретку вилізла.

Хлопці мовчали, але очі їхні світилися у передчутті чогось незвичайного.

— Давайте завтра дорослим скажемо, щоб організували пошуки НЛО, — запропонував Назар.

— Ага, скажи, скажи їм, дорослим. Уже бачу. Твоя ж бабуся тобі й діагноз поставить. У кращому випадку, що ти на сонці перегрівся. Хто в це повірить? А завтра я вихідний, бо в мене вавка. Пропоную розпочати пошуки самостійно. Тож давайте зранку поїдемо до лісу, начебто... по суніці, — запропонував Влад.

— Які суніці? Вони на початку літа бувають! — відгукнулася Поліна.

— Ну, по гриби чи по горіхи, — продовжував вигадувати Влад.

— Малина саме в лісі достигла. Можна йти по малину. Тільки, на жаль, я не зможу з вами... Сніжана сказала, що ми завтра зранку до міста поїдемо. Маму провідати, — зітхнула Поліна.

— Окей! На зв’язку! Ти ж Сніжані не кажи...

— Я вам що, Вікуся? Звичайно мовчатиму.

— Бай-бай! — проспівали хлопці хором і рушили до хвіртки.

Прислухалися. Щось цокнуло, зашелестіло. Хтось їхав по вулиці на велосипеді. Важко дихав. Блідий місяць ковзнув по обличчю... Гра тіней не дала його розгледіти. Це був якийсь юнак, бо в спортивному костюмі з білими смугами на спині. І в каптурі! Хлопців, схованих за гіллям розлогої вишні, велосипедист не помітив.

Майже звичайна пригода перша НА ПОШУКИ

Зранку хлопцям спалося довго. Потомилися. Пропали б до обіду, якби Полінка не зателефонувала Назарові. Вона вже встигла навідати маму й зараз снідає в кав'ярні. Зі Сніжаною та Вікою.

— От соні-засоні, ану вставайте й гайда, куди ми вчора збиралися?

— А куди це? — не второпав спочатку заспаний Назар. Але зразу ж усе згадав!

— Алло, Владіку, мерщій до мене! — за секунду вже репетував хлопець у трубку. Одночасно намащував густо товстий шмат хліба нутелою домашнього виробництва, наливав із термоса заварений бабусяю кориснючий трав'яний чай і на ходу одягався. Яке там умивання! Навіть не помічав, солодке їсть чи солоне.

Сонце знущалося з двох хлопчаків, що мчали на велосипедах у бік лісу. Палило немилосердно.

Обливаючись потом і відганяючи гедзів, комарів і всяку кусючу комашню, що потрапляла в очі, хлопці притьмом летіли по лісових дорогах і стежках. Оглядали узлісся, галявини, зазирали в усі куточки. Ніяких слідів космічних прибульців!

— Он за деревами щось блищить! Дивись! — першим помітив Влад.

Хлопці залишили велосипеди під кущами й обережно почали прокрадатися до галявини. Сторожко озираючись і прислухаючись до кожного шурхоту, вони повільно наблизилися до підозрілого об'єкту.

— От халепа! — першим крізь гілля сосон роздивився Назар. — Купа сміття!

— Які це йолопи наносили купу пластику, металу, целофану й усілякого непотребу в ліс? Дивись, навіть телевизор! — Влад аж плюнув спересердя.

— О, «Фотон» називається. Це він так блищав здалеку, наче щось неземне! Треба з'ясувати, кому він належав. Хай зловмисники заплатять штраф!

— Треба про це сільському голові сказати. Нехай вирахують шкідника. Ходімо далі.

Хлопці побігли до кущів, де зовсім недавно залишили свої велики, але вражено спинилися. Велосипедів під кущами не було!

Майже звичайна пригода друга, що сталася перед першою СІЛЬСЬКІ НОВИНИ

Через свій молодецький сон хлопці не бачили, що сьогодні навіть сонце сходило якось не так. То з-за хмарини його не видно було, а то з'явилося — якесь невдоволене, сердите, червоніше, ніж зазвичай. Проте це мало хто помітив, бо людям у селі не до замилювань природою, особливо вранці. Адже треба попорати худобу, приготувати їжу, підготуватися до робочого дня. Усі в поспіху!

Ось вправніші вже почали вигонили корів на вигін. Кожен господар наглядав за своєю корівчиною, що сумирно жувала траву. Стояли собі та, доки збиралася череда, обмінювалися інформацією, балакали.

— Ти чого, Іване, такий стривожений? Що сталося? — запитав кремезний чоловік у свого сусіда, що ішов наче у воду опущений та ще й позіхав раз по раз.

— Та, не виспався! Ліг пізно, кіно дивився, а вдосвіта мене розбудив несамовитий собачий гавкіт. Так люто мій Бос ще ніколи не гавкав! Чесне слово! Гарчав, рвався з ланцюга! Я аж злякався! Схопив рушницю, вискочив на подвір'я. Щось там у куцах

було! Тільки зашелестіло, не встиг побачити. Точно якась чупакабра приходила! Стривожений, так більше й не зміг заснути... А тепер от рот дереться, але ж спати ніколи!

— Ой, лишенько, казала мені сестра, що ота чупакабра була вже в сусідньому селі. Усіх курей передушила, залізні клітки поламала! Таке, хоч до хати курей забирай! — підхопила розмову жвава тітка Катерина.

— Та чули вже, чули, — відмахнувся від неї дядько й подався назустріч Юркові — високому юнакові, який щойно пригнав рябу корівчину своїх батьків. Юрко — місцевий «айтішнік» і за сумісництвом директор місцевого музею.

— Ну що там? Ти по своєму комп'ютеру новини вже дивився? Цікаво, що там на Сході? Коли вже це закінчиться?!

— Авжеж, отаке у світі робиться! — зробила круглі очі тітка Катерина. — Хто б міг подумати! Господи, накажи ворогів наших! Авіацію, я чула, хочуть у хід пустити! Почнуть бомбити — і все! Гиря нам! Оголосять справжню війну, захоплять нашу територію, як і планували, по саме Дніпро!

— Тю на вас, таке плетете! Хлопці там, на передку, тримаються. Усе одно наша візьме! — заперечив Юрко. — Та й від нас багато залежить. Якби ж усі так робили, як наш голова громади та ми з вами, то воно швидше б лад у всій країні настав.

— Ой, люди, що сьогодні сталося! Ще тільки ранок, а новин — купа! — підійшла сільська листоноша. Поштарка, як у селі звикли говорити. Новини завжди

знаходять її самі. Усе знає! — Ні, ви не повірите! Щира правда. Сама бачила!

— Що? Що сталося? — обступили її.

— Усе, більше немає в нас п'яниць у селі! Тракторист Миколка допився до чортиків у повному сенсі цього слова!

— І що, помер? Ой, лихо, я побіжу — помагати похорони організувати! Подивіться за моєю Зіркою! Таке горе! — тітка Катерина вже пустила сльозу й зірвалася з місця.

— Та живий він, живісінький, не колотіться! Пішов оце до фельдшерки проситься, щоб та його відвезла аж в область! Закодуватись погодився! І то, як він каже, для страховки, бо й сам твердо вирішив більше чарки до рук не брати!

— Та що ж із ним сталося? — роззявлений рот уже був не тільки в тітки Катерини.

— Та що з ним може трапитися, як не біла гарячка! Привиділося вже таке, що й сам перелякався! Почалося з того, що його від роботи відсторонили, бо він уже вранці «прийняв на душу». З горя чи з радості, що лишився без роботи, купив ще пляшечку в «Крамниці», випив її та й завалився спати, де прийшлося. Отож, спав він сьогодні за селом у стіжку сіна. Прокинувся, каже, від того, що світиться все навколо зеленим світлом. Уся земля, усе небо й село вдалині!

— Ну ясно ж, зелений змії — зеленим і світвся! — засміялася тітка Катерина.

— А тоді — хоп! І все згасло. Мовби який чарівник вимкнув невидимий вимикач. Знову ніч. Зоряна, прохолодна. Сіно пахне, коники сюрчать. Усе наче

на місці. Він знову й заснув. Коли вже сіроти почало, чує, наче щось схопило його й понесло. Заціпенів, каже, голову повернути не можу, а воно підіймає мене вище й вище... Злякався, бідолаха, не на жарт. Ну це, думає, мене вже на небо на суд Божий тягнуть. Подумав, що вже вмер. Прислухався: та ні, живий! Бо шия болить і боки сверблять — сіно накололо. Коли це ним крутити почало. Крутиться він, як ото вентилятор, усі нутроці ось-ось на землю виваляться. Уже й очі заплющив і з білим світом попрощався. Коли — бамс! — кинуло його на той же стіжок. Очунявся, додому поплентався. Нудить його, колихає, земля хитається — світу білого не видно! От іде він, а навпроти нього наче якийсь динозавр суне. Страховисько небачене! Упав, каже, я на дорогу, а воно прямо поруч як прогуркотіло! Слава, Богу, каже, що не наступило, бо розчавило б, мокре місце тільки лишилося б! Тільки хвостом, каже, зачепило. І що головне: бреше ж, вигадує, свої білогарячні видива переказує. А синяцюра на плечі в нього таки є! Ну, він із синцями завжди ходить. Це не дивина.

А дивина в тому, що він реально злякався. Каже, страшно й описати таке страховище! Заїкатися почав, сердега, з переляку! Прибіг додому, скупався, поголився, вирядився, як на свято врожаю, і до фельдшерки! Уже, кажуть, і повезла! Вона в нас безвідмовна.

— Щось у неї останнім часом роботи, хоч відбавляй! Увесь час кудись мотається! Апокаліпсис якийсь у нашому селі... — зітхнула тітка Катерина.

Майже звичайна пригода третя

СЬОГОДНІ НЕ ЩАСТИТЬ ЧИ, МОЖЕ, НАВПАКИ

— Мене батько вб'є! — констатував Владик і в розпачі сів під кущами.

— Ну так. У тебе ж дорогий велосипед. Новий, гірський. Це в мене старий бабусин. Мене тільки полають, — «втішив» друга Назар. — А от похорони — неприємний захід. Боюсь я мертвяків. А до тебе ж доведеться йти. Друг же. Куди ж дінешся. Бр-р-р-р. Ні, тобі треба вижити, — жартівливо роздумував Назар. — Та не вб'є тебе тато, ти ж у нього улюблений син. Ну, звичайно, залишишся живим, бо вбивство ж карається законом. Не посміє.

— Але про обіцяний гіроскутер, напевне, можна забути...

— Не парся, відпрацюєш! У тебе тато діловий, домовитись можна. Та й украсти велосипеда можуть у кожного. Ну хто б міг подумати. У лісі!

— Я думаю, що незручно йти чи їхати лісом на двох велосипедах. Злодюга далеко не міг забігти. Гайда на узлісся, може, вистежимо.

Добре зголоднілі, втомлені й розчаровані друзі сиділи на узліссі під гіллястою сосною та з вишини пагорба оглядали місцевість. Видно було аж до села. По дорозі ніхто не йшов. На пасовищі корови вже лежали, стійлували. Та й не дивно — час обіду давно минув. Поруч, зовсім близько росла ще одна розлога сосна. Тут, на роздоллі, соснам не треба було тягнутися вгору до сонця, можна було вільно розправляти руки-гілля, насолоджуватися простором. Тому вони й вирости такі гіллясті.

Хлопці трохи заспокоїлися, звикли до свого лиха. Вони вдихали смоляне соснове повітря й тішилися холодком.

— Ні, я вирішив ще трохи пожити! Нічого вдома казати не буду. Тато й мама такі заклопотані, що не скоро помітять відсутність мого гірського ровера, — роздумував уголос Влад.

— Як хочеш. А в мене дідусь усе господарство щодня перевіряє, краще самому признатися. Мене не дуже сваритимуть. Упевнений, — відгукнувся Назар.

Раптом його погляд вирізнув на сусідній сосні якусь невідповідність.

— Ану поглянь, що то видніється на тому дереві? Гілка якась кругла, мов колесо!

— Де? Не бачу я там нічого. Тобі від спеки ввижається!

— А раптом?! — Назар легко підхопився й побіг до сосни. Він стояв із виряченими очима й дивився

вгору. Влад підвів голову і... побачив два велосипеди, що висіли на сосні, мов дві дивні ялинкові прикраси.

— Що за жарти! Який бовдур це зробив?! Точно якийсь навіжений дорослий, бо це ж треба було підійняти наші велосипеди на таку висоту! — мітингував Назар.

Влад так зрадів, що вже не став замислюватися, як потрапили велосипеди на дерево, а швидко подерся вгору.

Легко, мов панда, хлопець ліз по розлогому гіллі. За хвилю вже схопив свого велосипеда.

— Ні, не можу я його відчепити!

Майже незвичайна пригода четверта БЕЗ ДРАБИНИ – НІЯК!

— Без драбини — ніяк!

— Абсолютно з тобою згоден, — підвівся Назар, готовий до нового походу.

Невдовзі всі, хто зустрічався хлопцям на шляху, здивовано оглядалися: куди ж вони її тягнуть, ту довжелезну драбину? Але їм було байдуже, мета завжди виправдовувала засоби. І таким засобом сьогодні була дерев'яна, почорніла від часу драбина, що її змайстрував ще Назарів прадід.

Хлопці довго вовтузилися, прилаштовувались, поки таки зуміли добратися до своїх велосипедів. По черзі дістали їх, із горем пополам спустили на землю.

У першого, Владикового, велосипеда тільки руль звернувся в бік, а другий, Назарів, так гепнувся, що заднє колесо деформувалося. Та хіба це біда?

Щасливі й задоволені хлопці сиділи на верхніх щаблях драбини, відпочивали й роздивлялися околиці.

Знайомий краєвид було цікаво оглядати з висоти майже пташиного польоту: узлісся, пасовище, Мокра балка... Так споконвіку називають цю затишну низинну місцевість під лісом. Соковита трава, зрідка кущі. Невеличкий перелісок ховав її від людського ока. Може колись і була ця балка мокрою, за царя Панька, як була земля тонка, а нині вона завжди суха. Ну хіба що дощ залле... А трава на ній росла справді густа, хоч і невисока — така, з якої виходить найсмачніше сінце. Хтось уже й постарався — накосив три копички. Одна, правда, трохи розтрушена. Але ж учора он який буревій на рівному місці зірвався в селі. Може, і тут покружляв...

Медові пахощі розливаються довкола. Сюрчать коники, виспівують пташки... Краса невимовна! І, на жаль, нічого підозрілого!

— Ходімо додому. Їсти хочеться. Та й боюсь, що нас скоро розшукувати почнуть.

Їхати на велосипедах вони не могли — у Влада руль завертав убік, а в Назара колесо приплюснуте. Та ще й ця драбина! Прив'язали дерев'яне одоробло с'як-так до двох велосипедів і мовчки покотили. Драбина добре понабивала обом ноги, але вони таки дотягли її до села. Далі по рівній асфальтованій доріжці справа пішла веселіше.

— Дивись, знову дивне збіговисько на вигоні: собака, кіт і коза. Кружечком сидять, мов радяться про

щось. То ж твій Мікрон! Мікроне, Мікроне! — загукав Влад, але собака й вухом не повів.

— Не знав, що в когось є схожий пес, — змахнув краплі поту з чола Назар.

Заглянули до Поліни. Вона дуже втомилася від поїздки до міста. Задуха в автобусі, розжарений асфальт... Тільки й того, що побачилися з мамою й переконалися, що з нею вже все добре.

— Не знаю, що буде завтра, але як тільки зможу, приєднаюся до вас, — пообіцяла Поліна.

Хлопці ж відтягли драбину й домовилися рано лягти спати. А щойно почне розвиднятися, по ранковій прохолоді знову вирушать на пошуки.

— Не захворів? — запитала бабуся і приклала долоню до лоба, коли ще засвітло Назар вклався в ліжко.

— Рибу ловити з Владиком завтра вдосвіта піду. Виспатися хочу, — пояснив онук.

Заспокоєна бабуся пішла у своїх справах.

«Цікаво, що воно за частота, як його... Шумахера? Ні, Шумана! Треба буде загуглити. Яка ж вона нині...» — засинаючи, устиг подумати Назар.

Незвичайна пригода перша

ТАКИ ЗНАЙШЛИ!!!

Звичайно, таке раннє вставання можна було виправдати тільки риболовлею. Усі в селі знали, що старі ставки за селом кишать карасиками. Отож, із вудками на плечах друзі швидко почимчикували... до лісу.

Хлопці звернули з ґрунтової наїждженої дороги й пішли вузькою стежиною. Займався ранок. Веселе виспане сонце повільно випірнало з-за обрію, фарбувало легкі хмаринки в рожеве, шукало в траві дрібні росяні намистини, шліфувало своїм промінням, а потім гралося ними, немов коштовними камінцями.

Легкий свіжий вітерець гасав верхівками дерев і кущів та куйовдив смарагдове листя. Завмирав на деякий час, потім знову шелестів по траві та струшував з неї росинки. Обвівав обличчя, лоскотав вуха... Хлопцям ставало дедалі веселіше. Ось вони завернули до Мокрої балки і знову побачили ті копички сіна.

— Гайда в сіні покачаємося! — запропонував Влад, і вони наввипередки побігли по траві.

Спочатку попереду вистрибував Владик, але раптом перечепився через купину й упав. Назар наздогнав його і з переможним «Іду на обгін!» пробіг ще кроків

з три і... — бамс-с-с! — удубасився в щось! Головою, плечем! Заболіло так, що аж дух перехопило! Його відкинуло назад, і за мить він приземлився в мокру траву на обидві сідниці. Іскри полетіли з очей, а на лобі з правого боку моментально почала рости ґуля.

Назар ошелешено дивився перед собою. От дивина!

— Та що ж це діється зі мною?! — він потер рукою випуклість на голові, озирнувся.

— Ти чого? Вставай, побігли! — добіг Владик.

— Стій! Допоможи встати.

— Ого! Чим це тебе? На ось, хоч блешню приклади до лоба... У кишені завалялась.

Назар, незважаючи на біль, поволі підвівся, витягнув руки вперед і з острахом почав обстежувати місце, де він щойно впав. Руки нашттовхнулися на щось тверде й холодне! Немов би який жартівник заморозив повітря. Пальцем не проткнеш — зламаєш!

Владик дивився на друга виряченими очима. Сомнамбула якась, а не друг! Стоїть, наче мім! Німе кіно!

— У-у-у, м-м-м, о-о-о-о — нарешті прорвало Назара. — Доторкнися! Думаєш, що я звихнувся?

Влад обережно виставив свої руки. Ліва була добре забинтована (мама постаралася), тому холод він відчув тільки правою рукою. Відсмикнув її з несподіванки.

— Що ж воно таке прозоре? Кожну ж травинку он видно... Ну й дивина! — тепер і Владикові стало моторошно, аж холодний піт градом покотився по розгарячілому обличчю. Хлопці перевели дух і поволі почали обстежувати невидиму холодну твердиню. Помалу йшли по колу, аж ноги їхні запліталися в траві, а серце гатило у скроні. Вони переконувалися, що перед ними було щось невидиме, велике і кругле!

— Це точно щось пов'язане з НЛО, нюхом чую, — у Влада очі стали точно як у панди, на пів обличчя.

Хлопці відчули присмак космічних пригод. Назар мимоволі став у позу одного зі своїх кумирів — Волта Аоя — найкращого блейдера світу. Аж рудий чубчик на його голові войовничо піднявся.

— Що тут думати? — зауважив він, потираючи свою гулю. — Це точно те НЛО, що ми бачили. Тільки невидиме.

— І воно прибуло з якоюсь місією, якщо просто не поламалося. Буває ж таке, — підтримав думку друг. Хлопці перезирнулися. Треба було діяти!

— Дивись! Он щось чорніє під цією невидимою космічною посудиною, — Назар затулив рукою гулю, а разом з нею і праве око, та все ж побачив те щось.

— Це ліхтар! Не може бути, щоб хтось його просто так загубив. Доволі потужний ліхтар! І найімовірніше — він звичайний, земний...

— Он шнур до нього, зелений, не розглядіти. Це коногонка — ліхтар такий, що на лоба вчепити можна. Він з акумулятором. У мого дідуся такий є. Давній ліхтар. Не знаю, чи такий ще можна десь купити? — роздумував Назар, розмотуючи вудку.

— Напевно, у селі є ХТОСЬ, хто в курсі. Мабуть, цим ліхтариком він сигналізував прибульцям, куди саме ставити цю штуку. А що, вигідна позиція.

За деревами нікому цю балку не видно. Мало хто тут вештається.

— Хто б це міг бути?

— А пам'ятаєш, учора вночі, коли, імовірно, це НЛО прилетіло, хтось їхав на велосипеді. У спортивному костюмі. Доволі підозріла особа. За каптуром ховався. У таку спеку! Темний костюм зі смужками... Стій, стій. Точно такий костюм у Співака нашого є. У Руслана Івановича!

— Ти думаєш, що то він? У нього ж алібі! Він же зі Сніжаною зустрічався.

— Ні, Руслан не міг.

— Тоді хто? І чий костюм?

Незвичайна пригода друга БЕЗ ДОПОМОГИ НЕ ОБІЙТИСЯ

- Оце знахідка на нашу голову! Що ж нам робити?
- Треба добре подумати, — Владик уперся спиною в невидимий об'єкт і заклав ногу за ногу.
- Чудова поза. Таке фото в інстаграмі може багато лайків назбирати. Стій-но, — Назар дістав свого старенького смартфона, зробив кілька знімків.
- А давай селфі! У якихось чудернацьких позах! Буде таке враження, що ми за повітря тримаємося! А круто було б вилізти на нього зверху!
- Діяти треба, а не селфитись! Давай-но, пропонуй, кого можна взяти в команду. Надійних треба людей, відповідальних. Є такі тут у вас?
- Ну є, звичайно. Славко, наприклад.
- Це який? Той, що своїй мамі наскаржився, коли ми його грязюкою майже ненароком закидали?
- Угу.
- Не годиться. Ньюня він.
- Ну, може, Сашко?
- Це той білобрисий, що кавуни в тебе щодня купує.
- Ага, однокласник. Він не тупий і не ябеда. Перевірено.
- Якись вони... молоді дуже. А зі старших?
- Маркові, братові моєму, давай довіримося. Він у мене начитаний, багато знає про зорі, космос. Із дитинства мріє стати контактером.

— Ким-ким?

— Контактером. Тобто вступити в контакт із прибульцями.

— Тоді можна. Телефонуй йому, а я Поліні скажу. Було б нечесно її не погукати.

Марко примчав на велосипеді. Підвіз і Поліну. Наздогнав її вже за селом.

Після того як Поліна й Марко обстежили НЛО й надивувалися вволю, усі сіли радитися тут же на траві. Коли Марко почув про незнайомця в спортивному костюмі, що занадто часто мотається по селу невпізнаним, то задумався.

— Боюся вас розчарувати, але такий костюм у нас тільки в... Руслана Івановича. Дорогий, якісний. Він його аж у Києві в крутому магазині на розпродажі купив. Хвалився колись на тренуванні.

— То виходить, що він резидент прибульців?! — здивовано запитав Назар. — І Сніжана з ним? Не зачинив же він її десь у пустому будинку?! Прийшла, правда, злюща. Але ж ми без дозволу її ноут узяли... Та й приземлилося воно вже тоді, коли Сніжана додому повернулася...

— Можливо, вони — ті, що прилетіли на цьому НЛО, зовсім не злі. Просто прилетіли познайомитись. Треба нам усе це з'ясувати, — запропонував Влад.

— Але все-таки нам треба бути обережними, — наголосив Марко. — І за Співаком нашим простежити, а заодно й за Сніжаною. До речі, Поліно, як вона тебе оце відпустила?

— Ніяк. Я втекла. А телефон удома залишила. На видному місці. Дістала вже своїми вказівками й командами! Мама ніколи нас не гнобить, а ця дорвалася! А стежити за ними не треба. Цей резидент, тобто Співак наш, зранку вже до Сніжани заявився. Уже встиг і зайвого їй про мене напатякати. Там поміж ними Вікуся крутиться. То така, що все примітить, підслухає й запам'ятає. Її й просити не треба, усе що треба їй не треба розповість! Не переживайте. Краще давайте думати, як би нам це невидиме диво роздивитися.

— Стоп, є ідея! — вигукнув Марко. — А давайте привеземо драбину і спробуємо його пофарбувати! Тато купив цілий пакет балончиків, хоче стадіон для

страусиних перегонів обновити. Можу взяти! Рулетку прихоплю, фотоапарат, може, ще щось... Пофарбуємо — роздивимося.

Хлопці тільки перезирнулися. Знову по драбину... Але як же без неї. Марко помчав додому по фарбу, а Влад із Назаром — по драбину.

Незвичайна пригода третя, мала б бути першою ЗА СЕЛОМ БІЛЕНЬКИМ ПРИЗЕМЛИЛОСЯ НЛО, А ЛЮДИ СПОКІЙНО СПЛЯТЬ!

Що ж усе-таки сталося вчора мало не на світанку? Про це майже ніхто не знає, бо в передранковій тиші спали навіть комарі. Літня ніч у невеликому мальовничому селі видалася напрочуд тихою та сумірною. Улеслива й лагідна, вона наспівувала солодкі колісанки усім під зоряним небом. Спали люди, спали їхні проблеми, дрімали їхні тривоги та сподівання... Вітер — і той приліг спочити на гілках розлогих дерев. Сон зморив і дорослих, і дітей. Собаки не гавкали...

Ніхто не бачив, окрім, звичайно, тих, хто полюбляє заглядати в чужі ноутбуки, як перед світанком із темного неба зірвалася й упала зеленкувата зірка. Вона не згасла в атмосфері, як це зазвичай заведено в зірок, що падають. Ні, ця зірка неймовірно збільшилася, пролетіла повз спляче село, зависла над лісом, а потім тихо впала, чи, краще сказати, приземлилася. Зовсім поряд, у балці з дивною назвою Мокра.

Це було НЛО. Рівненьке, гладеньке, без шва чи заклепочки. Золотистого кольору. Воно вгрузло в землю чотирма ногами-стрижнями, «укорінилося».

Зверху з нього лилося м'яке зелене світло, від якого листя і трави видавалися фантастично яскравого кольору. Людська постать, що поклала ввімкнутий ліхтар посеред балки, ховалася аж за деревами, затуляла рукавом собі очі, щоб не осліпнути...

Дуже цікаво, хто ж там усередині?

Незвичайна пригода четверта

ГРАНДІОЗНІ ПЛАНИ ПРИБУЛЬЦІВ

Безшумно відкрився отвір. Із нього вистрибнув... звичайний чоловік, тільки одягнений трохи дивно — наче середньовічний звіздар. А от за чоловіком з'явилося справді чудернацьке створіння: видовжена

трикутна голова, жовті очі-ліхтарі. Руки й ноги, мов лапи, та ще й із кігтями. Довжелезний хвіст. Трикутноголовий більше скидався на робота, аніж на живе створіння. Та ось він повернув голову... і заговорив! Отже, розумний! Правда, ходить трохи незграбно, шкандибає на ліву ногу. Чи лапу? Голова якась завелика. Здається, от-от шия не витримає й голова відірветься... Але тримається. Ось перечебився, мало землю не заорав своїм трикутним носом! Нарешті став поруч свого товариша.

Перший під рукою тримав широку дошку, схожу на скейт. Кишені сірого халата добре відстовбурчувались, аж обвисали. Були наповнені якимись невеликими речами.

Спочатку невідомі гості поговорили про щось абсолютно незнайомою мовою. Нічого не второпати! Та ось той, схожий на звіддаря, витягнув із кишені якийсь невеличкий апарат, ніби годинник, одягнув його на руку, увімкнув. Щось клацнуло — і прибульці миттєво налаштувалися на земний мовний простір, бо відразу заговорили, не повірите, чистою українською мовою! Ніякого суржику! Без жодної помилочки!

— Ваше Шанування, — озвався перший до свого супутника, — зробіть наш літальний апарат невидимим, адже ми свого «літунця» залишаємо надовго. Оглянемо місцевість, обдумаємо план захоплення цього населеного пункту, — таємничий звіздар красномовно показав рукою на село Біленьке, що світилося вдалині поодинокими ліхтарями серед розкішної рослинності, притемненої ніччю. — Коли наш план удасться — завоюємо всю Землю!

— Атож, — відказав йому звіророботоподібний.

Кігтем доторкнувся до браслета на своїй правій руці. Чи все-таки лапі? Те, що сталося потому, вражає уяву! Світло повільно згасло, й апарат розтанув у темряві, мовби його й не було!

Дивні прибульці ще хвилю постояли. Той, що був схожий на казкового персонажа, обмацав свої кишені.

— Ану зачекайте. Здається, однієї кулі в мене таки не вистачає, — схожий на чарівника почав ще раз перебирати свої магичні речі. — Так і є! І як я міг її там залишити? Дуже важливу кулю передбачень! Зробіть, будь ласка, наш модуль видимим і відкрийте його мені. Хочу забрати кулю. Воно надійніше, коли наперед знаєш результат. І чого я раніше не глянув? Звик усе робити за напрацьованими алгоритмами.

— Е-е-е-е. Той, як його... Програма для модуля розрахована рівно на дві земні доби. Ви ж самі програмували мій браслет. І що, тепер мені доведеться чекати? — кострубатий злісно зиркнув, аж очі йому засвітилися в темряві жовтизною.

— Ні, Ваше Шанування, у нас немає часу на чекання. Ще жодного разу не траплялося, щоб мені та щось не вдалося! Упевнений, усе в нас буде окей!

Звіздар вправно виліз на скейт і... полетів низько, зачіпаючи вершечки трави. Ось він підлетів до людської постаті, що, переминаючись із ноги на ногу, нетерпляче танцювала під кущем верболозу. Ці двоє про щось перемовилися, перший дав другому якийсь невеличкий вузлик, що виник невідомо звідки в його руці, обійняв, поплескав по плечу й повернувся до свого супутника.

Людська постать нахилилася, підвела з трави велосипед і покотила його до стежки.

Прибульці ж привидами заглибилися в ліс. Обидва добре бачили в темряві, ішли впевнено, правда, та дивніша істота часто наштовхувалася на дерева й кущі і плуталася в траві. Ось вона відстала, зачепилася трикутною головою за кущ хмелю, почала смикатись. Леле! Зараз голову відірве! Лапами чи руками, одним словом — передніми своїми кінцівками, почала обдирати хміль. Зелена шишечка потрапила ненароком їй у рот, і вона смачно заплямкала.

Схожий на звіддаря навіть не помітив відсутності свого колеги, аж поки не озирнувся, стурбований довгою мовчанкою. Кинувся виручати товариша. Але той уже не стримувався, наминав хміль, аж сіра слина на землю крапала.

— Ти диви, який Ви ненажерливий. А говорили, що харчуєтесь тільки енергією!

— Е, ми любимо поласувати чимось екстравагантним, пікантним, вишуканим, — заплітаючись язиком, відповів супутник і голосно почав гикати.

— Атож, засвідчую: перша ступінь алкогольного отруєння, діарея, дизентерія та ще безліч розладів. О! Процес пішов. Ну ви й смердите, Шановний! Швидко ковтайте ось це, бо зараз усі наші плани пропадуть ні за цапову душу! Сказав би я Вам... — і простягнув жменю чорних, напевне, гірких пігулок, бо трикутна морда спочатку аж перекосилася від огиди.

— Так і скажіть, що отруїти мене хочете! Хоча ні, ці цукерочки, як я розпробував, дуже смачні! О, і голова паморочитись перестала. Дякую!

— Отож. Хіба ж я Вам хочу зла? Ходімо швидше, — і схожий на зіздаря взяв потвору за руку. Чи лапу...

Через якийсь час вони вийшли на невелику галявину, навколо якої тільки високі сонні сосни таємничо перешіптувалися між собою.

— А зараз я, професор Меджило, відомий служака Таємних сил Мегапростору, маг і чарівник, запрошую Вас, Ваше Шанування, до свого кабінету! — зіздар картинно вклонився, а жовті очі того, до кого так шанобливо зверталися, блиснули настороженими злими спалахами.

Той, хто назвався професором Меджиллом, вийняв із кишені невелику кулю, кинув її об землю та прошепотів заклинання. У загадкових словах було так багато шиплячих звуків, що здавалося, десь зовсім поряд шиплять велетенські змії. Потягло свіжим вітром, аж крутивій знявся й затанцював по галявині.

Щойно шипіння стихло, тут же, посеред вікових сосон, з'явилася легка будівля. Прозорі стіни, шафа з теками, письмовий стіл, два зручні крісла. Було навіть щось схоже на кавовий апарат. Тільки замість кави, як потім з'ясувалося, він видавав зелену тягучу рідину. Професор Меджило натиснув кнопку й націдив такої у дві склянки. Одну завбачливо поставив перед своїм співрозмовником, а другу з насолодою підніс до рота.

— Сам пий цю бридоту! — трикутна голова скорчила таку жахливу гримасу, що стала ще страшнішою. — Так чудово я не почував себе на жодній із планет рідної Галактики Заразюта! Про Сонячну систему в нас

навіть не чули! Така приємна несподіванка! Планета просто переповнена енергією! Я, Великий Скрежило, ще не бачив такого благодатного місця!

— О, зате я Землю добре знаю! Так! Ця планета дивовижна! Триста років тому випадково на неї натрапив, мандруючи по Всесвіту. Із того часу досить частенько сюди навітуюсь. Особисто я дуже зацікавлений, щоб Ви тут прижилися, стали володарем. Влада потрібна всім: і Вам, і мені... Будемо діяти злагоджено та за планом! Лабораторію з майстернею розгорнемо в лісовій глушині та й зробимо задумане. У мене все готово для Вашого «тиражування». Усе в моїх кишнях! — Професор Меджило доторкнувся до випуклостей кишень свого халата і продовжив: — Вам потрібно краще ознайомитися з цією планетою та проявами біологічного життя на ній. Це неймовірна планета, жива! Тільки-от нищити тут нікого й нічого не можна! Це серйозне застереження! Не забувайте цього! І не смійте жерти все підряд, що вам потрапляє до рота! Хіба що інколи, — поблажливо всміхнувся. — А зараз подивіться, ознайомтесь детальніше: уся Земля в її життєвих формах!

Звіздар змахнув рукою, і на столі з'явився монітор. Екран заіскрився, нічна тиша наповнилася звуками. Миготливе світло осяяло лісову галявину, на екрані замерхтіли яскраві зображення найрізноманітніших куточків Землі в 9D. Запахло дощем і незнайомими квітами. Потім спілими фруктами, снігом, морем...

— А що то за спалахи, від яких зашкалює дивною, смачною та водночас лячною енергією? — запитав Скрежило.

— Розумієте, ці земляни ще далеко не ідеальні, дехто з них має вади, як і всі ми, до речі. Так от, ці деякі починають вважати себе найрозумнішими, хочуть керувати світом. Як і ми з Вами. З чого ж тут дивуватися? Але тут, на цій планеті, виникає тертя свідомостей, утворюються іскри-спалахи між людьми і... починаються війни. Не мені Вам розказувати, що це таке. Ну, звичайно, цим війнам ще далеко до тих, які ми з Вами бачили, але все-таки... Звичайно, війна з'їдає частину енергії, загальне поле планети у вогнищі війни слабшає, але ж має такий пікантний смак! Навіть тут, у цій країні, яка чомусь називається Україна, запульсували спалахи війни. Але це ненадовго. Це скоро мине. Мене навіть лякає, що тут може запанувати добро. Тому саме звідси, на розломі пульсацій, ми повинні почати завоювання Землі. Треба заволодіти джерелами, потоками цієї надзвичайної сильної енергії! От Ви тоді й станете тут нашим резидентом і правителем. А Вищі Таємні сили ще придумують, як влаштувати на цій чудовій планеті свій шабаш.

Звіздар замріяно закинув голову, наче вичитував із космічної зоряної граматики свої бажані темні пророчтва.

— Тож Вам, як тут кажуть, і карти в руки, — перервав свої думки. — Живіть, володарюйте, насолоджуйтесь їхньою енергією, привчайте землян до покори. Змінювати місце нашої дислокації недоречно. Бо саме тут, де ми з Вами, Ваше Шанування, зупинилися, дуже високий енергетичний рівень пульсацій. До того ж енергія цієї місцевості має такий вишуканий смак! І вона незмінна у своїй структурі. Мій вибір Вас тільки

потішить! Згоден, сто років тому тут узагалі була оаза благодаті. Нині люди навігадували скільки штучних генераторів енергії. Штучна енергія нам заважає, але саме тут її не так уже й багато. До того ж ми здатні знешкодити зайві джерела. Уміючи...

— Я ж сказав, мені тут дуже подобається! Піду зазирну до села...

— Раджу Вам, Ваше Шанування, змінити свій зовнішній вигляд. Ви ж зумієте трансформуватися... — професор Меджило уважно обдивився дивне створіння, — у якусь тварину, що тут мешкає: у собаку, лисицю, єнота чи вовка. Ось їхні образи, — і показав щось на зразок записної книжки, де миттєво виникли голограми названих істот. — Вам рухатися, бачу, важкувато. Звичка пересуватися ідеально рівними площинами дається взнаки, — зауважив чарівник. Кострубатий прибулець мовчки кивнув головою, погодився. — Я ненадовго відлучуся у власних справах. Оглядайте місцевість, вивчайте закони життя на планеті, яка незабаром стане Вашою!

Професор легко заскочив на свою літаючу дошку, причепив до неї розкладну систему керування, яка теж виникла практично з нічого, і полетів понад лісом. На тлі вже поблідлого повного місяця це було неймовірно дивовижне видовище... Аладін зі своїм килимом-самольотом відпочиває.

Незвичайна пригода п'ята

ПЕРШІ КРОКИ

Скрежило, що у своєму первозданному вигляді наблизився до села, знервовано бив довгим хвостом пилюку. Хвіст болів. Він найдовше трансформувався. Пилюка стояла хмарою і, не встигаючи осісти, знову піднімалася вгору від наступного нервового удару. Дихати не було чим, усе навколо стало сірим і брудним.

Думки, що роїлися в його голові, були чіткі та розмірені. Дихання поступово вирівнялося. Дискомфорт зник, бо трансформування врешті-решт закінчилося. Пилюка осіла. Правда, прибулець тепер нагадував общипану тварину, схожу на вовка. Чи на собаку? Отже, перетворився на справжню «чупакабру» велетенського розміру. Задоволено вишкірившись, Скрежило оглядав околиці.

— Люди, звірі, птахи, риби, комахи... Дивно називаються живі істоти на Землі. А ще дерева, кущі, трави... Вони теж енергію випромінюють. Каміння, ґрунт, вода, пісок — тут теж наче живі. Усе про цю планету усвідомити відразу просто неможливо. Та й навіщо? Головне, що вона мені підкориться. Тільки мені! Ця планета стане невичерпним джерелом енергії, що дасть мені, своєму володареві, силу! Надсилу!!! Це вам не пустельна зірка Карлюка з Галактики Заразюта! Там майже зовсім немає енергії в атмосфері, і тому на ній навіть рухатися важко! Хоча й там, якщо чесно признатися, мені теж було непогано... Але бач,

звинуватили в корупції, в узурпації влади та вигнали мене, Великого правителя! Просто ганебно прогнали! Вручили чорну грамоту, що називається «Заборона перебування на зорі Карлюка». Круто придумали! Карлюки нещасні! Закони, що тривали тисячоліття, вони наважилися поміняти! На недоторканість правителя посягнули! Але вони ще пошкодують... Дізнаються, ким я став! Мільйони моїх клонів будуть розкошувати тут, на Землі. Мільйони... Оце воно! — перевтілений прибулець підстрибнув від задоволення на всіх чотирьох лапах і, насолоджуючись злагодженими рухами свого тіла, побіг оглядати місцевість.

Він зачудовано розглядав високі дерева, обходив кущі, нюхав траву та вже обережно пробував її на смак: пожував, мов звичайний собака, і виплюнув. Боявся наїстися чогось шкідливого. Його вражали кольорові плями квітів, ще безліч якихось незнайомих біологічних проявів... Усе дихало, промінилось!

Добре розвиднилося. Світло неприємно різало жовті очі, довелося опустити затуманені захисні повіки.

«Це починається день, — згадав Скрежило тлумачення мага. — Ось випаде роса... Цікаво, як вона буде падати? Чи схоже це на метеоритний дощ? Може краще сховатися?»

Помітити, як падає роса, йому не вдалося. Добре забрьоханий, через деякий час він стояв на пагорбі перед селом. Перед ним постали житла людей — будинки.

— Ага, оце і є те село Біленьке, з якого ми почнемо наймасштабнішу в Мегапросторі космічну аферу: підкорення живої планети! Тут, на Землі, живуть люди — наймогутніші мої вороги! Ні, чому ж вороги? Краще — мої потенційні раби! Мої постачальники енергії! Мозок тут є навіть у курки, але мислить, говорить, думає найкраще — людина. І енергія в людей найсильніша! Найсмачніша й найкорисніша, як заведено тут говорити. З цього невеликого плацдарму почнеться моє успішне завоювання планети! Моє і моїх клонів! О, все в нас вдасться! Професор Меджило — це саме те, що мені було потрібно!

Село ще спало, тому Скрежило насмілився зазирнути на подвір'я крайньої садиби. Голосно загавкав собака, з будинку вискочив чоловік із якоюсь зброєю. На небезпечний бластер це було мало схоже, але про всяк випадок монстр сховався за кущами, принишк. Не міг відірвати уважного погляду від того, що відбувалося перед його очима.

— Чого ти, Босе, розгавкався, спи, ще рано. Такий солодкий сон мені перебив!

— Приходив! Приходив! Страшний! Страшний! — намагався сказати вірний пес, але господар тільки махнув рукою й пішов у будинок.

А «страшний» спочатку порачкував у куці, а потім щодоуху поспішив до лісу, керований внутрішнім навігатором. У прибульців свої справи...

Незвичайна пригода шоста ЩО Ж ВОНО ЗА НЛО?

Пофарбувати НЛО не вдалося. Тоненькі кольорові цівочки стікали на траву й зовсім не прилипали до прозорої поверхні.

Зате його було легко обміряти рулеткою. НЛО виявилось не таким уже й високим: усього два метри шістдесят вісім сантиметрів! У діаметрі, правда, було майже п'ятиметрове.

Зверху на цій космічній посудині, як виявилось, була ще й надбудова. Кругла, звичайно.

Першою на літаючу посудину вилізла Поліна. Навіть Маркові не вдалося її обігнати. Сказала, що дівчат треба пропускати вперед, — поспробуй щось заперечити!

— Це модуль багаторазового використання, — констатував Марко. — Десь там, за межами атмосфери, над нами висить космічна станція, чекає його повернення. От цікаво було б на неї подивитися. Якщо вони виявляться добрими, ці прибульці, то я б не проти, щоб вони мене покатали. У космос і назад.

— І ми не проти! Це було б класно... — Влад сів на краю, звисив ноги, замріявся.

— Ану, друже, — попросив Назар Марка, — поки ти внизу, сфоткай мене на літаючій тарілці! Буде видуха! Я сиджу, наче джин... Просто в повітрі! Ніхто не повірить, скажуть, фотошоп.

— Не зараз, — відмахнувся хлопець. — У мене аж на дні наплічника фотоапарат. Доки фарба не закінчиться, ніяких фото.

Марко червоним струменем уперто малював сердечко, воно стікало дотолу, а та фарба, що лишалася й висихала, облітала сухими лусочками. Хлопець розумів, що робота безнадійна, і це його дратувало.

Влад і Назар злізли й тинялися біля маляра. Ось він таки спустошив балончик і з усієї сили кинув його в те місце, де вперто малював сердечко. Пуста посудина стукнулася об прозору поверхню. Звук був доволі глухий, але привернув до себе увагу. Усі повернули голови і здивувалися. Адже сталося неймовірне — балончик не відлетів назад, а впав усередину. Тобто лежав хоч і скраю, але всередині об'єкта! Марко простягнув обидві руки й намацав отвір.

— Отвір є! — вигукнув Марко та швидко шаснув углиб прозорої тарілки.

За ним, навіть не подумавши, поспішив Назар, що стояв зовсім поруч. Він зачепив балончик, і той провалився всередину. І хлопці, і червоний балончик наче розтанули, стали зовсім невидимими. Марко й Назар перестали бачити один одного! Звичайно, добряче злякалися, але ж хто про це зізнається!

— Ти де? Чуєш мене? — першим оговтався Марко. Говорити було важко, голос звучав глухо.

— Я тут! — Назар простягнув руку.

Вони обмацували все довкола, але ні виходу, ні чогось цікавого не знаходили. Там, за межами цього клятого НЛО, бував літній день, співали пташки, шумів вітер, а тут — як у могилі. Владик з Поліною бігали навколо, гукали їх, але... хіба догукаєшся... Поліна плакала, та й у Владика був переляк на обличчі.

— Оце вистежили! Потрапили в полон... Прийдуть зелені чоловічки, і «ву-а-ля»! — Марко сів на якусь холодну штуківину, типу стільця.

— О, я знайшов сходи! Вони ведуть нагору! — Назар поліз, понишпорив руками. Якісь опуклості, щось дуже

схоже на коробку... — О! Кулька! Я знайшов кулю і взяв її в руки!

— Ну, потримай її... — байдуже та якимось аж приречено відгукнувся Марко.

Назар зліз до нього. Він бачив, як заплакана Поліна бігала навколо НЛО, а потім надавала прозорій космічній посудині копняків. У неї аж нога заболіла, бо сердешна скривилася від болю й потерла ступню. Спересердя почала хапати пусті й повні балончики та з силою жбурляти їх туди, де тільки-но щезли хлопці.

— Де ти взялася на нашу голову, брудна, ненависна космічна зайдо! Краще б ми тебе ніколи не бачили! Що ж тепер буде! Назаре! Марку!!! — репетувала вона, а потім зі злістю шпурнула останній балончик, що був у її руках.

Отвір знову відчинився! Це полонені зрозуміли одразу: всередину долинули звуки, свіже повітря... Зраділі хлопці один за одним випірнули з вакууму.

Це було дивовижне явище! Вони немов з'являлися з якогось просторового порталу з іншого світу. Принаймні так це бачили Влад з Поліною і саме так це виглядає у фантастичних кінофільмах.

Поліна стрибала від щастя. Владик на радощах тричі перекинувся через голову. Прозору кулю, що тримав у руках Назар, загорнули в Полініну кофтинку й обережно поклали в рожевий дівчачий наплічник.

Тільки-но вони відзняли кілька кадрів на фоні прозорого НЛО, як зателефонувала Назарова мама.

— Ти де, синку! Я за тобою скучила! Бабуся сказала, що ти пішов на ставки. Я тут ходжу, але вас не бачу!..

— Мамо! Де ти ходиш? Які ставки? Чому ти тут? Іди швидко додому! — Назар згадав дивне попередження незнайомця. Чому він не подумав про це раніше? Страх опанував хлопця.

— Що за маячня? Ти де? Ви ж рибу ло...?

— Мамо! Ма! Обізвся! — але в телефоні зашелестіло й засюрчав коник. — От я бовдур, забув слова розмальованого! Треба було попередити маму, вмовити її посидіти в місті... Що ж тепер буде? Це він, цей татушний дядько вкрав її! Ви тут поки що без мене. Я піду до ставків, а потім у село. Треба все з'ясувати, знайти мою маму.

— Ми з тобою! Нам варто триматися разом, — сказав Влад.

Ніхто не заперечував. Усі швидко склали свої речі та заховали їх у куцях верболозу. Не тягти ж велосипед і драбину по купинах до ставків! Рушили через перелісок.

Незвичайна пригода сьома ДИВНІ ЗНИКНЕННЯ

— Де це подівся Назар? — Поліна здивовано оглядалася довкола. — Щойно був поруч! Ось його білий блейзер лежить...

— Назаре! Назаре! Не жартуй! — почали кликати діти, але відповіді не було.

Вони по-справжньому злякалися і в розпачі бігали, заглядали за дерева й кущі, гукали та шукали довкола.

— Це точно справа дивних прибульців, — Марко зупинився. — Нам треба йти в село і про все розповісти дорослим. Назара треба шукати великим загалом.

— Ну, це вже не жарти, я телефоную... в поліцію, — Поліна рішуче набрала короткий номер.

Після довгих гудків трубку взяв черговий поліціант.

— Алло! Майор Пилипенко на проводі!

— Розумієте, у нас хлопець пропав! — дещо затиноючись, повідомила Полінка.

— З ким я розмовляю? Ви його мама?

— Ні, подружка.

— Коли він пропав.

— Хвилин десять тому!

На другому кінці голосно розсміялися.

— Ще скажіть, що його вкрали прибульці з космосу! Ха-ха-ха! Пошукайте добре. Як не знайдете через дві години — телефонуйте, ми приїдемо. А де, до речі, його батьки?

— Не знаємо. Ось ідемо маму шукати...

— Удачі. Сподіваюся, більше мені з вами спілкуватися не доведеться!

Розгублені діти пішли далі — до ставків.

Незвичайна пригода восьма

ХОЧУ БУТИ СОБОЮ!

Назар прокинувся, хотів потягнутися. Що таке? Рук не підняти! Він розплющив очі й скрикнув від здивування. Усе, що з ним трапилося, то був не сон! Значить, це насправді його підхопили чийсь міцні руки, підняли в повітря, він навіть скрикнути не встиг, як опинився вище лісу. Отже, він справді летів, і тваринний страх заповзав у душу. Далі він провалився в безпам'ятство й лише тепер випірнув із нього. Лежав на чудернацькому холодному й жорсткому тапчані. Було так неприємно, що аж у роті гірчило. Руки були затиснені в лещатах. Боліли. Він спроквола оглянув приміщення, схоже на якусь космічну лабораторію, яку міг бачити хіба в кіно.

— Фантастика, — злякано вимовив Назар і так і залишився з відкритим ротом, бо двері відчинилися й разом зі струменем яскравого світла до лабораторії зайшов, точніше, залетів справжній чарівник.

На ньому був темно-синій плащ і гостроверха шапка в блискітках. Довге волосся, борода... Викапаний Гендальф із «Володаря перснів».

— Прокинувся, голубчику? Дай-но я тебе роздивлюся. Ну й дістав ти мене зі своїми друзями. Занадто часто крутився в мене під ногами. А я ж вас попереджав! Навіть ваші двоколісні засоби пересування на дерево закинув. Бо нема чого по лісу нищпорити. Так ні, ходять, рознюхують! Але невгамовних я швидко вмію нейтралізувати. І зараз я з тобою гарненько попрацюю. До речі, мене звати професор Меджило. Маг я, значить. Второпав? Але це тобі не потрібно. Ти станеш моїм черговим сувеніром. Хобі в мене таке: робити сувеніри своїми руками, — чарівник злісно засміявся.

Назарові здалося, що йому під спину заповзли зо два десятки колючих їжаків. Хотів поворухнутися, але... дзуськи!

— Я не хочу бути сувеніром, — слабким, кволим голосом ледве вимовив Назар.

— Та хто ж тебе, голубчику, запитувати буде, хочеш ти чи не хочеш? Тут не питають. Єдине, що я можу тобі запропонувати, це самому вибрати, у якій конфігурації ти будеш стояти цілу вічність на чийось шафах, столиках чи полицях. Ось зразки.

Чаклун змахнув рукою — і прямо перед обличчям зляканого Назара виник стенд із голограмами найрізноманітніших сувенірів. Хлопець намагався зосередитись, щоб почути, що говорить цей псевдочарівник, але в нього це погано виходило. Він ледве розумів, що той патякає.

— Земляни в мене найчастіше перетворюються в ельфів, гномів, орлів і херувимчиків, — продовжував чаклун. — Але я можу зробити з тебе, кого забажаєш. Часу на роздуми — тридцять земних секунд — і професор береться до роботи!

Чарівник байдуже глянув на хлопця і зайшов у біло-сніжну кабінку, схожу на холодильник. Там його образ блискавично змінився. Металеві щупальця, мов довгі руки, що миттєво з'являлися з рівної поверхні кабінки, переодягнули доктора-чарівника в білий із блакитним відливом одяг. Виявляється, костюм був вдалим маскуванням! Зникло волосся й борода. Лискуче темне видовжене обличчя, маленька біла шапочка на лисій голові. Голова непропорційна, якась завелика як для схованого під халатом тулуба. Гладка шкіра із сіруватим відтінком... Прибулець...

— Ну-с, вибрав? Мені треба вводити твоє бажання. Без бажання ніяк. Ким бажаєш бути?

Шия експериментатора неприродно видовжилася, обличчя нависло над Назаровим. Безгубий отвір рота, булькаті бронзові очі, що вкручувалися в хлопця гострими металевими шурупами, наповнювали його розпачем.

— Я не хочу бути сувеніром, — ледве прошепотів Назар отерплими губами. Відчував, як холод наповнює його зсередини, паралізує. Аж млосно стало.

— Хочеш, хочеш! — мов через вату у вухах, наче здалеку чув противний голос чаклуна. — Усі намагаються чинити спротив. Хто НЕ хоче, значить, хоче! Ваше «НЕ» нічого не варте. Таке собі сміття! Де ви його тільки набралися? Я його потім спляю, після виконаної

роботи. А решта бажання збувається. Адже ви, земляни, уже знаєте, що бажання збуваються! Чи не так? Приємно виконувати! То яким сувеніром ти хочеш бути? Моя тобі порада — вибирай простенький образ. Саме такі сувеніри розкупувають миттєво. Користуються попитом, як у вас говорять. Одне зухвале дівчисько (я його, до речі, саме десь тут і спіймав) скомандувало: «З чистого золота!» І що? Стоїть майже сто років, ніхто до цього часу не купив. Дорого! Тільки полюбайся! Янголятко називається. Вожу за собою, демонструю як зразок нерозумності. Глину теж не раджу вибирати або порцеляну — б'ються!

Назар уже не прислухався до слів цього зухвалого псевдопрофесора Меджила. Щось він темнить, це точно! Хлопчик задумався, ловлячи клапті розтривожених думок і стягуючи їх в одне правдиве полотно. Здогадка блискавкою майнула в його голові: «Стверджувати все! Не перечити!»

— Ну, вибрав, ким хочеш бути? Та швидше, бо в мене он ще робота є!

Меджило змахнув рукою, і у відчинені двері в'їхав ще один такий же тапчан. На ньому лежала... мама! Вона так само була пристебнута до тапчана, а її рот був заклеєний синім прямокутником. Мама не рухалася, її великі зелені очі дивилися в стелю, але здавалося, вона ними нічого не бачила.

— Не вийде в тебе нічого. Краще зараз відпусти мене й мою маму, — раптом чітко і твердо сказав Назар.

Професор Меджило оторопів. Він хвилю дивився на хлопця, руки його почали зрадницьки тремтіти.

Він усе-таки зробив майже непомітний порух пальцями, з них вилетіла іскра, і на столі посеред круглого предмета запалав яскраво-червоний високий вогонь. Прозора колба, на третину наповнена білою рідиною, зависла над вогнем. Рідина, нагріваючись, темніла.

Віра в порятунок заспокійливою теплою хвилиною розкотилася по тілу хлопчика. Він напружився і щосили закричав:

— Я хочу бути собою! Я буду собою!

З очікуванням озирнувся, чи подіє? Побачив, що миттю присів стовп вогню, а рідина в колбі посвітліла. Радість буття повернулася до хлопчика. Він голосно, як тільки міг, уже впевненіше повторив:

— Я буду собою! Я — Назар! І буду ним до глибокої старості. До ста років і ще трішки!

Колба луснула, тягуча біла рідина залила вогонь.

— Ага, подіяло! — зрадив Назар.

Професор Меджило здивовано подивився на хлопчика.

— Я самозакоханий, самовпевнений невіглас! Візнаю! — нервово гукнув чаклун. — Відтепер я нікого не буду запитувати, яким сувеніром хочуть бути мої жертви. Геть гуманність!

— Усі твої сувеніри хочуть бути людьми! Чи тими істотами, якими були! Усі! Вони живі й вони вільні! Вільні! Вони звільняються від чаклунства! Абракадабра! — закричав Назар. Він гарячково пригадував чарівні заклинання з давно прочитаних казок: — Еники-беники! Карабас-барабас! Сім-сім! Чаклуй-баба, чаклуй-дід, зачаклований ведмідь!!!

Професор Меджило кинувся на полоненого, але було вже пізно. Від голограмних сувенірів відділялись їхні фантоми і пливли, пливли геть... Усе затремтіло, заходило ходуном у лабораторії чаклуна. Попливло марево, почулися голоси... Він сам поспішно метнувся у свою роздягальню, переодягнувшись, трансформував свою шафу-холодильник у мінімодуль, укинув його у свою велику кишеню, прошепотів якесь заклинання, посварився пальцем на Назара і... щез. Зникла і його лабораторія.

Хлопець не встиг змигнути оком, як опинився під кущем. Поруч сиділа... ошелешена мама у своєму улюбленому білому спортивному костюмчику й боязко роззиралася довкола.

— Мамо!

— А де той... Синку, я все чула. Ми з тобою на цьому світі?!

— Мамо, на цьому. І схоже, нам треба його рятувати!

Незвичайна пригода дев'ята

ОЦЕ ТАК ДИВА!

— Оце так! Сказати кому — не повірять. Ми мало сувенірами не стали... А ти молодчина! Боець! Я пишанюся тобою! Що воно там біліє?

— Де? — Назар підвівся й пішов у напрямку, куди вказала мама. За кущиками глоду навпочіпки сиділо незнайоме дівча, потирало то бік, то ногу і плакало.

Білою вишиванкою зараз нікого не здивуєш, а от довга спідничка, фартушок... Русяве волосся, заплетене в тугу косу, у косі червона стрічка. Разочок коралового намиста... Що за гурток самодіяльності?

— Ти хто? — хлопець допоміг дівчинці підвестися й обтруситися.

Незнайомка мовчки втупилася в Назара і занадто зосереджено його розглядала.

— Не тупи, мала, кажи, звідки ти тут узялася? Як тебе звати?

— Я — Галя, — дівча сором'язливо всміхнулося, опанувавши себе, прикрило обличчя рукавом вишитої сорочки. — Я місцева, із села Біленьке. Мене вкрав чарівник і зробив із мене золотий сувенір. А ти мене розчаклував. Я все бачила! Спасибі тобі! І маму твою він хотів на сувенір перетворити. Я знаю.

— Он воно що!

— Ходімо до мене додому. Мої мама будуть раді. А тато... Тато тобі коня за мене подарують!

— Ов-ва! Приїхали! — Назар нарешті зрозумів, із ким розмовляє. — Це ж та сама дівчинка із сувеніра! Вона ж мало не сто років була золотим янголятком. Сто років!!! — хлопцеві від такої здогадки аж моторшно стало. — А зараз гадає, що час зупинився й чекав, поки вона побуде мало не століття безглуздим злитком золота! Хоч і у формі янгола.

— Галю, може, поговоримо? Тільки спокійно, — прийшла на допомогу синові Анжеліка. — Ти вже не така маленька й досить розумна дівчинка, Уяви, ти довгий час була сувеніром. Давай спробуємо разом оцінити ситуацію. Ну, порахувала, скільки років ти не була вдома? Чаклун сказав років сто...

— Та ні, менше, то він для красного слівця так казав! Округлив. Років вісімдесят... Може, трохи більше... Може, трохи менше... Я вже й із ліку збилася! — Галя задумалася, обмірковувала щось. Раптом схопилася за голову — їй нарешті дійшло, що час не стояв на місці! — Я що, потрапила в майбутнє?! А то я дивлюся, ви якісь не наші... Боже, що ж це діється?!

Дівча злякано прикрило свої пухкенькі губенята долонькою. Видно було, що вона далі обмірковує ситуацію, і страх полонить її недорослу душу.

— То що ж це виходить? Мої мама давно вже померли?! — обличчя Галі насупилося й вона голосно затужила. Вона плакала, протяжно вигукуючи, мов на похоронах: — Ой, матусенько моя рідненька, на кого ж ви мене полишили?! Ой, таточку, це ж і вас уже немає

на цьому світі! Ой, куди ж я прихилю свою голівоньку біднесеньку! Ой, сестричко моя Варваронько, а чи ти жива, чи тебе немає?! Ой, напевне й Варварки немає! Сестриченко моя рідненька, що ж мені тепер робити-и-и-и?! — не вгавала Галя.

— Та годі тобі плакати, годі, — намагався заспокоїти її Назар. Але марно...

Галя плакала. Вона загубилася в часі, її горе, змішане з переляком, було невимовним. Довелося тягти її за собою мало не силоміць і по дорозі пояснювати, заспокоювати, втішати.

— Ні, вона ще й плаче! Ти що, назад у сувеніри хочеш? — не витримав Назар, зупинився навпроти дівчинки. — Вибирай: або знов у сувеніри, або з нами.

Дівчинка теж спинилася.

— З вами, що тут вибирати, — відповіла Галя. — І плакати більше не буду.

Мама обійняла дівчинку, пригорнула.

Незвичайна пригода десята

ТВАРИНИ ЗАГОВОРИЛИ

Назар устиг сповістити товаришам, що з ним усе гаразд, він уже близько й іде в Мокру балку. І його телефон відключився.

— Треба щось робити, — бідкалася мама. — Ходімо в село, розкажемо все людям.

— І? Мамо, ти б повірила, якби я тобі розказав про все, що ми бачили?

— Навряд...

— Хто ж нам повірить? Далеко не кожен. А хто повірить, таку бучу здійнуть... Паніка нам не потрібна. Тут треба щось інше...

Налякані Поліна, Влад і Марк дуже зраділи, коли Назар із мамою та незнайомою дівчинкою вигулькнули з-за дерев. Вони кинулися їм назустріч. Владик не стримався, обійняв Назара. Переживав.

— Ти що, по маму в село збігав? — підозріло спитав. — А це хто?

Поки Назар розповідав друзям про свої пригоди та про Галю, мама кинулася обстежувати НЛО.

Її дуже вразив вигляд, точніше сказати, абсолютна його відсутність у прозорого космічного об'єкта. Не вірилося, що таке взагалі може бути. Жінка ходила навколо, торкалася прохолодних округлих форм чогось невидимого. Зупинялась, дряпала прозору поверхню нігтиком, нюхала її. Мов пуста місця! Заплющила кілька разів очі. Напевне, надіялась, що все-таки це їй примарилося. Але ж ні! На жаль, усе так і є!

Анжеліка першою побачила двох собак, що вигулькнули з-за кущів.

— Дивіться! — вигукнула здивовано. Усі схопилися з місця. До них з усіх лап мчав... Мікрон. А його наздоганяв сусідський Бос.

— Мікроне, як ти відв'язався? — обійняв собаку Назар.

— Настав мій час, — спокійно промовив собака, наче й не біг кілометрів два чи й більше.

— Лихо! Лихо! Треба вам допомагати! — не так чітко, але досить зрозуміло промовив Бос!

— Мікроне, ти розмовляєш? — Назар ущипнув себе за руку, щоб пересвідчитись, що це йому не сниться.

— Ой, то ми що, потрапили в справжню казку? Як цікаво! — Поліна застрибала від радості. — Собаки нам допоможуть прогнати цих поганих прибульців. Скільки клопоту від них!

— Спокійно. Усе під контролем! — поважно сказав Мікрон і став на задні лапи. — Ви, люди, любите повторювати фразу: «Хто володіє інформацією, той володіє світом!» — продовжив він, ну геть як учитель перед учнями. — Це формула успіху! Отже, нам потрібна інформація. А де її взяти?

— О, ми вже мали честь познайомилися з одним із тих. Гнітюче враження, — розповідав Назар.

— Я теж одного бачив. Страшнющий! У мене аж хвіст посивів з переляку! — Бос теж зіп'явся на задні, але йому так було незручно. Він сів, почухав задньою лапою за вухом і розповів про вранішню пригоду.

— Треба прочесати ліс і довідатися, де нині наші незвані гості, — запропонував Марко. — Ходімо всі разом.

— Воно то так, тільки для чого вам, людям, скільки топтатися на своїх двох, коли є ми, чотирилапі? — упевнено зауважив Бос. — Я берусь організувати широкомасштабне спостереження за всіма об'єктами.

— Ми виведемо лиходіїв на чисту воду, бо нам допомагатимуть тварини! — зраділа Поліна. Мікрон схвально закивав своєю великою кудлатою головою.

— Але коли вже навіть тварини заговорили, то це ж неспроста! Значить, нам загрожує якась небувала

небезпека? Думав, це тільки у фантастичних фільмах буває... — Владик ще був наляканий і з надією дивився на старшого брата. Марко був здивований не менше.

— Хай там як, ми ще побачимо, хто кого! Чи не так? Тим паче, у нас тепер є союзники! — сказав Назар.

— Навіть більше, у вас є досвідчений керівник спецоперацій у міжгалактичному просторі! Це — я! — обізвався Мікрон. — І ваша команда мені подобається! Отже, збираємо велику нараду! Я вже наказав усім тваринам включитися в процес, бо ситуація справді загрозлива, але під контролем! Я давно в темі! — відчеканив Мікрон. — А заговорили ми тому, що сама Земля відчула небезпеку й саме тут, у цьому місці, яке вибрали для своїх злих дій прибульці, стався могутній викид енергії. Його відчув кожен живий організм і відгукнувся. Настав час нам об'єднатися та зберегти свій дім.

Усі уважно слухали пса. Новина хоч була й несподіваною, але дарувала надію.

— О, ми знаємо, що наша планета жива, вона навіть дихає! Це ти нам підсунув у ноутбук того дідуса! Ми готові тобі допомогти! Чи собі? — Назар не втримався, обійняв Мікрона, притиснувся до волохатого собачого тіла й відчув, що сам набирається якоїсь надприродної сили, якої не відчував раніше. Йому стало раптом спокійно та весело. Він усміхнувся. Пригода набувала нового сенсу, і це хлопцеві подобалося!

— Не поспішай радіти! Тут зовсім не до жартів! — вигукнула все ще злякана Анжеліка.

Вона, доросла, не могла так беззастережно ввійти в азарт, як це часом уміють діти. Але глянула на сино-

вих друзів, які виправили плечі й були готові до нових пригод, на Мікрона та його помічника Боса і тільки рукою махнула: «Будь що буде!»

Мікрон піймав хвилю позитивного рішення, став на чотири лапи й високо підстрибнув! Вище Назарової голови.

Незвичайна пригода одинадцята

ТВОРІННЯ ПРОФЕСОРА МЕДЖИЛА

У гущині лісу на невеликій галявині професор Меджило дістав зі своєї кишені чарівну сіру кульку та кинув її об землю. Він був знову одягнений у гостро-верху шапку й темно-синій плащ. Під час рухів його одяг переливався неземними таємничими вогнями. То був одяг для особливих магічних ритуалів.

У руках у Меджила з'явилась чарівна паличка. Той атрибут чаклунства, який ми звикли бачити в мультиках, вона зовсім не нагадувала, адже була сучасно-автоматична. На ній миготіли датчики та було багато різних кнопочок.

Професор творив. Спочатку велику, добре оснащену лабораторію для клонування Скрежил, потім спеціальну додаткову лабораторію для створення армії мафлоків. Мафлоки — то його прадавній винахід. Крадуни та збирачі енергії, такі собі прості, майже невидимі створіння, схожі на медуз із довгими щупальцями. Кількість, довжина й товщина тих щупалець постійно змінювались. Усе, що вони вміли, — це збирати енергію у свої аморфні тіла.

Створені професором Меджилом мафлоки вже так густо всіяли небо над галявиною, що стало темно. Творець своєю чарівною паличкою розмахував, наче диригент-віртуоз перед великим оркестром.

— Ого! — він одягнув спеціальні окуляри й оглянув свою роботу. — Нічого собі я постарався! На кожного

жителя села з десяток збирачів енергії! Досить! — Меджило задоволено потер довгі руки в тонких чорних рукавичках. — Усе йде просто пречудово!

Купаючись у своїй самозакоханості, професор зовсім не помічав з десяток сов, що сиділи під густим гіллям дерев. Не помітив він і зайців, що зачаїлися під кущами, і допитливу мордочку хитрої лисиці. Для нього не існувало нічого й нікого у світі! Зловмисник був захоплений хвилиною творчості, і від цього він і сам немов літав над землею. Він уже бачив себе володарем, бо той миршавий Скрежило — це лише частина його геніального задуму. Нехай дурнуваті Скрежили завойовують, а він буде володарювати! Бо ж найрозумніший, найвинахідливіший і найталановитіший у всьому космічному просторі він — професор Меджило! І йому, а не цій нікчемній напівлюдині чи напівзвірині володіти такою багатого, чистою та гарною планетою. О, він зможе!

Приємні думки перервав той самий жовтоокий скрипучий Скрежило.

Незвичайна пригода дванадцята

КЛОНУВАННЯ

— Давайте вже мене клонувати. Я хочу до заходу сонця провести парад Скрежил! Треба добре вимуштрувати військо, щоб коли зійде місяць, виступити в похід і заволодіти селом. Темрява — наша сила, шлях до перемоги!

— Розумно сказано, ой як розумно, — професор Меджило уважно глянув на трансформованого в облізлу звірину Скрежила. — Лабораторія готова! Прошу Вас, Ваше Шанування. Трансформуйтеся, будьте ласкаві, у свій первозданний вигляд! Ви — справжнє чудовисько! — не стримався чарівник, спостерігаючи за перевтіленням свого колеги.

Скрежило трясся, немов у лихоманці. Його м'які округлі форми ставали грубими, надміцними й твердими. Монстр із Галактики Заразюта! — цим усе сказано. Його, потворного й підступного, вигнали звідти за нечесні справи!

Жовті очі Скрежила могли змінювали колір, і професор Меджило добре знав, яка в цьому криється небезпека. О, він завжди досить уважно ставився до всякої інформації. А ця, саме ця його дуже лякала, бо здатність змінювати колір очей була небезпечною.

— Досить гратися очима, а то ще пожежі наробите в лісі. Усе згорить — нічого не вийде! Стежте за собою. І пам'ятайте моє застереження: жовтого погляду досить, щоб здобути бажану перемогу!

Скрежило намагався все запам'ятати, тому щосили напружився.

— Скоро, зовсім скоро я буду тут володарем, а ці нікчемні люди прийдуть до мене з поклоном, будуть питати в мене, що їм робити, коли і як! Мої вірні нерозумні слуги, мафлоки, будуть зносити до мене енергію з усього світу! Із якою радістю я б сплюндрував усе живе на цій планеті! Але тоді вона помре. А це мені не вигідно, адже тут чомусь найбільше енергії виділяють саме живі об'єкти. Тож для чого мені мертва

планета? Усе треба зберегти. Усе! Мені треба всіх залякати, узяти в рабство! Від людини до травинки! — у Скрежила аж дихання збилося від таких гарних думок, він загарчав і закашлявся.

— Дивно, у нього жовта кров. І смердить, як і його калові маси, — зазначив професор Меджило, завантажуючи в систему клонування каплю жовтої рідини, узятої з правої лапи Скрежила.

Чарівник натиснув на яскраво-червону кнопку пульта, і система загула, запрацювала. У великій колбі на відкритому вогні закипала чорна їдка рідина. Її випари проходили через складну систему трубочок і відводів. Концентрована чорна крапля падала туди, де була кров прибульця, там миттєво відбувалася вибухова реакція і з'являвся... ембріон маленького Скрежильчика.

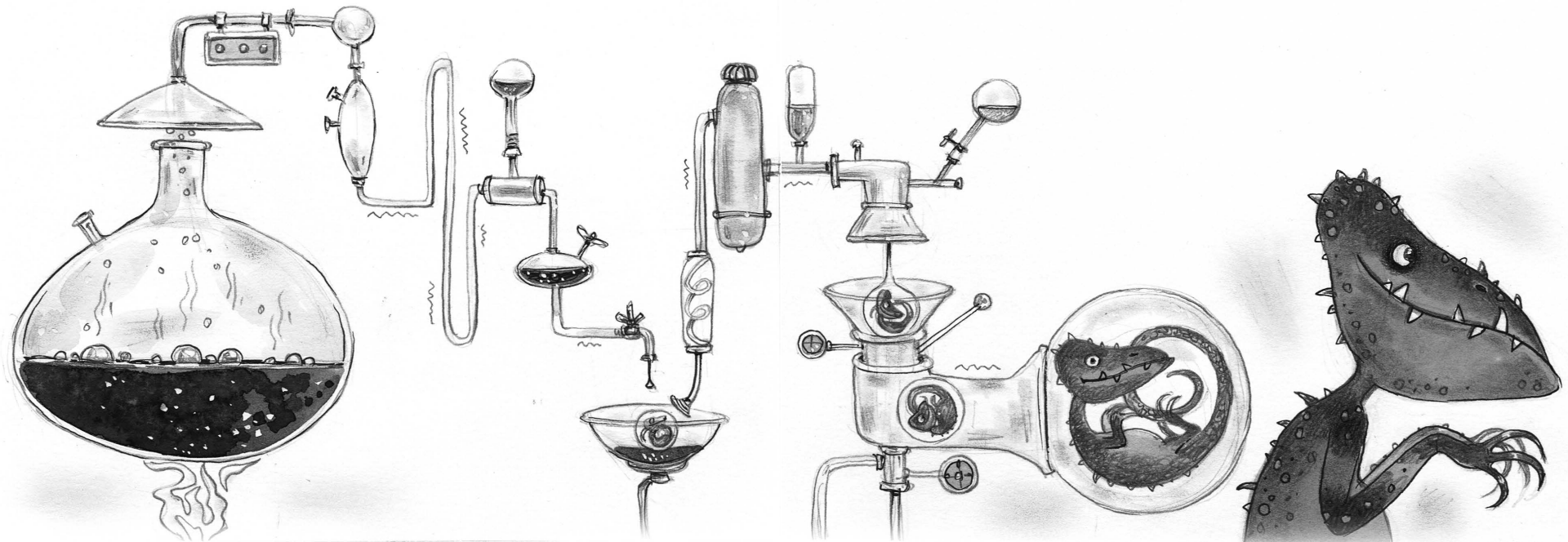
Пройшовши ще кілька закручених і зачаклованих шляхів перетворення, на виході з'являвся

новий дорослий Скрежило. Перший клон, другий, третій...

У щойно створених Скрежил не вистачало однієї клепки. Тому їхня поведінка була дещо дивною. Але захоплені вдалим процесом, цього не помічали ні професор Меджило, ні тим більше сам Скрежило. Зовні клони були схожі один на одного, як дві зірки з галактики Парних Зірок. А табличку множення в них на виході з системи клонування ніхто не питав. Коли їх розтиражувалося вже зо дві тисячі, професор нарешті вирішив ідентифікувати їхні розумові здібності. Він заклав виміри інтелекту в камеру порівняння й мало не зомлів, коли побачив свій промах.

— Тут і магія безсила, — зрозумів він і вирішив виправити ситуацію в процесі клонування — змінив розчин у колбі.

Тепер процес пішов зі стовідсотковою точністю. З острахом маг оглянув натовп клонів із дефектом.

Трохи навіть злякався, але здоровий глузд переміг. І Меджило впевнено промовив:

— Та якось воно буде! Таких страховиськ будь-хто злякається!

Клони отримували медальйони з порядковими номерами та гордо вішали їх на шию. Завдяки цьому тих, що без клепки, можна було легко знайти й відокремити від розумніших. Отож, Меджило вирішив зробити ще тисячу клонів. Він поставить їх у колоні по краях, а ті, що з дефектом, будуть усередині. Тож нікуди не дінуться. Головне — навчити їх виконувати команди!

Коли справу закінчили, усіх клонів вишикували в довгу колону на просіці. Усе було просто чудово! Клони чітко — навіть ті, що з дефектом, — зчитували думки Скрежила й розуміли його без слів. Армія до наступу була готова!

Професор Меджило відпочивав, попиваючи свою тягучу зелену рідину. Смакував нею, і вираз неземного задоволення раз по раз спалахував на його обличчі. Чи то пак, масці. Він уже згорнув свою диво-лабораторію, помістив її в сіру кулю та сховав у кишені.

— Ви — я! Я — ви! — скандував радий Скрежило.

Усі клони йому вторили. А ті, що без клепки, навіть азартніше й голосніше. Закінчивши репетицію наступу, Скрежило дістав одного мафлока з тих, що зависали навколо, випив з нього енергію й відпустив.

— Життя вдалося! — легко видихнув він і погукав до мафлоків, які тільки й чекали його наказу: — Давайте, слуги мої, летіть у село, тягніть енергію

з людей, щоб вони до ночі стали слабкими! Уперед, уперед!

Мафлоки розлетілися. На галявині повиднішало.

— Усе добре! Надзвичайно добре! Наша союзниця ніч нам допоможе. Село Біленьке буде відтепер просто Чорненьким. Хі-хі! Усі одягнуть чорне вбрання. О, я й траву перефарбував би в чорний колір! — Скрежило аж хвостом ляскав по землі від задоволення.

— Ваше Шанування, вгамуйте свої буйні фантазії. Якщо все стане чорним, енергія загине! Вона тут, на Землі, в усьому: у живій істоті, у кольорі, у звуках, у всіх проявах місцевої натуральної природи. Ніяких штучних дій! Усе зіпсуєте. Вам просто необхідний постійний консультант у таких делікатних питаннях. А то Ви, Ваше Шанування, усе під корінь загубите! За вами потрібно весь час наглядати! От перефарбуєте траву — загине трава. А не буде трави — загине все: і звірі, і люди. Енергетичний нуль!

— Гарзд, буду слухатись. Я добрий! Я буду справедливим правителем! Я і мої клони на мене ображатися не будуть. Своїм першим міністром я візьму вас, професоре Меджило! Без вас мені важкувато було б. Я розумію, що ви — талант! Ви мені дуже потрібні. Як добре, що ми разом! — Скрежило посміхнувся, і його гострі надміцні зуби заскреготали й хижо зблиснули.

Професор бридливо струснув плечима й відвернувся. У його голові промайнула тривожна думка: «Шкода, що в мене немає можливості проглянути всю ситуацію наперед».

Незвичайна пригода тринадцята

ВЕЛИКА НАРАДА В МОКРІЙ БАЛЦІ

До невидимого НЛО повернувся Мікрон. Він не-надовго відлучився, але від його появи всі знову оторопіли. Білий пес став... зеленим! Ну, не таким, як, скажімо, трава, але доволі зеленкуватим.

— То це ти... — не стримався Назар.

— Я! Мікрон! — пес весело простягнув Назарові лапу. — Радий познайомитися.

— За що ти вкусив того хлопця, Кирила? Щоб моїй бабусі було більше клопотів?

— А за що його кусати? За сідницю, звичайно! Так усі ваші земні собаки кусаються. Та й не вкусив я, тільки легенько цапнув. Щоб нейтралізувати. Підозрюю його у зв'язку з цими от злюками-карлюками.

— То це він допомагав їм? Он ліхтарика загубив, — Владик забинтованою рукою показав туди, де між травою валявся ліхтар.

— Не зовсім упевнений. А розмотай-но руку.

Хлопець спішно зняв бинт. Мікрон лизнув рану, і вона... щезла.

— Дякую-ю-ю, — протягнув здивовано Влад, а Мікрон побіг зустрічати делегатів.

Першими прийшли з села біла коза й чорний сусідський кіт, із яким любила гратися Полініна сестричка. Він дозволяв їй усе: носити себе на руках, водити за передні лапи, охоче гасав за «мишкою» — шматочком тканини, прив'язаним до шнурочка.

— Ось де ви! — радісно сповістив дитячий голос, і перед зібранням з'явилася... Вікуся.

— Ти сама? Як ти нас знайшла?

— Як, як? Мурчик показав дорогу. Я з ним і прийшла. Я завжди знала, що звірі все розуміють, тільки говорити не можуть! Я вірила, що вони заговорять! Це тітонька Сніжана не вірить.

— Ой, ти вже всі букви вимовляєш! — Полінка радісно подивилася на сестричку.

— А в мене сьогодні відразу два зуби проросли! Ось — висторчилися! Гостренькі! Язика дряпають!

— Ну, іди до мене, моє сестриня, — Полінка ніжно обійняла Вікусю. — Тільки відразу давай домовимося: ти будеш слухняною, бо тут небезпечно. І вередувати забудь, сьогодні не до того. Удома повередуєш. Добре?

— Не хвилюйтесь, я за нею пригляну, — поділовому озвався чорний кіт.

Підбіг Мікрон, простягнувся у траві. Назар присів біля нього, погладив.

— Не переживай, і не з такими доводилося... Зараз зберемося, дізнаємося про все та виробимо стратегію захисту. Це мені не вперше...

— Ти хто? Типу космічний рятівник?

— Ну так, схоже на те.

Назар ще хотів щось запитати в Мікрона, але за куцями зашуміло.

Сміючись і перестрибуючи один через одного, прискакали два зайці. Вони безцеремонно розсунули Влада й Марка, що сиділи поряд, і нахабно втиснулися між ними. Простягнули наперед свої довгі лапи. Хлопці тільки переглянулися: «Ну й зайці нині пішли!»

Сахаючись власної тіні, прийшла руда гарненька лисичка і стала засоромлена поблизу. Тільки після Полінчиного запрошення вона скоромно сіла збоку.

У затемнених дзеркальних окулярах прилетіла сова. Вона з третьої спроби сіла зверху на НЛО й діловито обійшла його по колу.

Мікрон попросив приготувати зручне місце для комара. Анжеліка, хоч і не переставала дивуватися сьогоднішнім подіям, постелила для маленького гостя білу паперову хустинку на купині. І щоб було здалеку видно, і щоб ніхто ненароком не наступив. Комар гордо сів на своє почесне місце.

Прийшов борсук, чимось схожий на японця чи китайця. Склавши лапки перед грудьми, він усім відкланявся.

Немов моделі на подіумі, придиґали косулі, за ними припхався вайлуватий лось.

Із села ще причвалала корова і пригупотів якийсь скуйовджений страус. Цей страус був не з лякливих — радше навпаки. Лобуряка якийсь, а не страус. Зверху оглянув зібрання, по-свійськи простягнув свою міцну лапу Мікроніві, той потиснув. Лисиця мало не зомліла, коли побачила це скуйовджене диво. Та й кіт наїжачився. А їжаки, ті взагалі чкурнули — сховалися за купину.

— Не дрейфить, старі, я вашого брата поважаю. Верніться, я все прощу! — гукнув страус.

Їжаки обережно почимчикували на місце. Попробуй не послухайся, ще зафутболить. Он які лапища!

Тихенько підлетіли делегати від пташок: сорока, ластівка й горобець.

Зробивши кілька карколомних кульбітів, прямо біля Вікусі впала руда білочка. Дівчинка її погладила, і білочка почала лащитися до неї, мов кіт.

Скоро кворум зібрався, і Мікрон розпочав збори. Він сповістив усе, що вже довідався від людей і звірів. Делікатно запитав, хто може поділитися якимись своїми спостереженнями.

Першим із гостей виступив заєць-делегат. Говорив він напрочуд ясно і зрозуміло. Його побратим схвально кивав своїми довгими вухами на знак згоди.

— Ми точно знаємо, що вчора на світанку прилетіло ось це НЛО й сіло тут, у Мокрій балці. Спочатку воно було золотистого кольору, а потім стало прозорим. Зустрічав його хтось із людей. Стать — чоловіча, одяг — спортивний костюм із каптуром на голові. Обличчя годі було роздивитися. Приїхав на транспорті типу «велосипед». Залишив його ось під тим кущем. Сигналив яскравим не пекучим вогнем. Далі ми не бачили, накивали п'ятами. Чесно.

Мікрон подякував, попросив виступити їжаків. Перебиваючи один одного, вони повідомили:

— Прибульців два!

— Перший, Скрежило, уміє змінювати форму!

— Транс-фор... Як же його?

— Трансформер він, одним словом! Спочатку був драконом, а став облізлим, вибачте, собакою!

— Другий — професор Меджило!

— Підробка, а не професор!

— Уміє робити з нічого що хочеш! Будинок, наприклад.

— Лабола...

— Лабора...

— ...торія називається! — закінчили разом їжаки і дружно згорнулися в колючі м'ячики.

— Ми порвемо цих прибульців, як заєць листок молодій капусти! Клянуся передніми зубами! — похвалився заєць, підняв верхню губу й показав свої великі зуби з масивними блискучими брекетами.

— Не все так пр-росто, — авторитетно заявила ворона. — Я ще вам р-розповім про мафлоків. Ми, вор-рони, їх добре р-роздивилися. Такі др-раглисті, несмачні, пр-ротивні.

Сова, що уважно слухала, відреагувала миттєво:

— Фу! Фе! Б-р-р-р! — і від огиди струснулась, закрутила головою.

— Ото ж про цих... — продовжила ворона. — Нар-робив їх цей Меджило, і вони вже летять до нас, щоб своїми щупальцями висотувати енер-ргію. Для них особливо смачна та цінна енер-ргія людей, тому я мушу застер-регти особливо вас, люди: мафлоки — це сер-рйозна небезпека!

— І що ж проти них можна вдіяти? Може, їх половити? — не стримався Марко.

— Зачекай, хлопче. Я помітила, що вони бояться вогню. Коли таке потвор-рне створ-ріння наближається до багаття або на нього потрапляє гар-ряча вода, воно скр-ручується, ховає свої щупальці та... др-рапає. На одного мафлока ще в лабор-раторії потрапив струмінь гар-рячої пари. То він скр-рутив свої щупальця й так чкур-рнув, що ми не пр-ростежили навіть, куди він подівся. Отож, р-робіть висновки! — ворона вклонилася й замовкла.

— Які ви всі спостережливі! Я дуже вам вдячний! — Мікрон аж посвітлів і став злегка салатований. — Тепер ми знаємо багато і можемо будувати свої плани. Ще, напевне, має важливе повідомлення лисиця.

Лисичка схопилася, зашарілась і закрила свою мордочку пухнастим хвостом. Потім опанувала себе. Не час бути манірною.

— Я буду говорити коротко й серйозно, — почала вона схвильовано. — Е-е-е, серйозно й коротко. Я бачила, як професор Меджило у своєму чудернацькому будинку, який виник просто на наших очах, робив багато моторошних звірюк. У його ла-бо-ра-торії горів вогонь, було чимало дивного посуду зі скла: кулястого й трубчастого. Той посуд був об'єднаний у систему. Я не знаю, як це в нього виходило, але з цієї системи один за одним з'являлися страшні звірюки! Спочатку був один Скрежило, а тепер у лісі їх багато-пребагато!

— Знати б, скільки їх, — Мікрон зморщив лоба, і на його морді утворилися дві складки. Ну чисто брови у філософа Сократа!

— Я їх порахувати не могла, але чула, що їх там три тисячі. Кожному з них чаклун вішав на шию медальйон з його порядковим номером. Звірюки ті дуже й міцні, страшні та агресивні. Про їхні очі я бою-ю-юся роз-пові-дати! — розплакалася лисичка, аж хвіст затрусився.

Борсук кинувся заспокоювати подружку. Анжеліка теж погладила руде хутро, а кіт галантно взяв її за лапку та провів на місце. Щось таке приємне промуркотів на вушко, що лисичка аж проясніла.

— А ми й не знали, що ти в нас пан Коцький! — обійняла кота Віка.

Поліна смикнула сестру за руку. Тут такі справи вирішуються, а вона...

— Хто знає про ці загадкові очі? — Мікрон важким поглядом обвів зібрання. Усі мовчали.

— Може, сова? — запитав лось.

Усі подивились на сову. Вона крутила головою, щось бурмотіла.

— Гей, сово, що ти робиш? — гукнув лось.

— Я? Мантру читаю. На удачу. Вважайте, що я вже пів справи зробила. Лишилося ще сто шістдесят п'ять разів сказати «Ом шлі маха ганапата нама», і почвар немає! А коли їх нема, то нема й проблеми. Ом шлі маха ганапата нама...

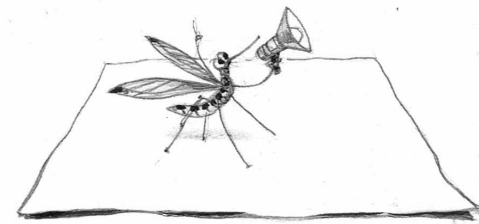
— Та постривай! Ми хочемо дізнатися про очі того страховиська. Що там з очима в нього? Який секрет?

— А що про очі? Нічого про очі. Очі, та й усе. На фари схожі. І працюють за принципом фар. Близнє світло — жовті очі. Порядок. Дальнє світло — червоні очі. Усе горить. «Очі червоні — драконячі очі! У них не дивлюся, бо жити я хочу! У-у-у!» — заспівала сова. — Казав Меджило: «Вмикати червоні не можна, бо все згорить!» Не заважайте. Ом шлі маха...

Мікрон подякував сові, але вона вже не чула, читала свою мантру.

— А тепер дозвольте мені виступити! — пропищав комар у невеличкий мегафон. Стало тихо-тихо.

— Цікаво, цікаво, чому для комара такі почесті? — запитала Поліна. Вона дуже не любила комарів за їхню підвищену кусючість і не вірила, що він на щось здатний.

— Слухайте всі. Я не простий комар, я — диверсант! Літав уночі, дзижчав, шукав поживи. Аж тут з'явилися чоловік у халаті та звірюка. Я закружляв навколо них. Звірюку годі було прокусити! Тоді я взявся за другого, бо думав же, що воно людина! Дістав таки! Та замість смачної крові я проковтнув краплю чогось такого гіркого, що мало не зомлів. Сів, оговтався. Бачу, щось замишляє цей гіркий! Каже, клонувати того другого буде! Я грамотний, у курсі! Підлетів тихенько і... вкинув йому в колбу козульку зі свого довгого носа! Хі-хі-хі! Моєї мікроскопічної кози вистачило, щоб у складній програмі клонування виник збій! Отож перші дві тисячі клонів — без клепки в голові!

Комарові аплодували стоячи.

Дві косулі — як виявилось, зірки лісового драм-театру з феноменальною пам'яттю — розіграли в ролях усю розмову Скрежила й Меджила. Косулі якраз паслися в Мокрій балці, коли прилетіло НЛО. Тікати було страшно, тож вони ховалися за копичкою сіна.

— Ми вже знаємо, з ким нам доведеться зустрітися. Дві тисячі нерозумних і тисяча відносно розумних істот зі страшними очима. Ще їхній прототип і один прибулець з магічними здібностями. Давайте обговоримо цю тему, — запропонував Мікрон.

Незвичайна пригода чотирнадцята ЩО ПРОТИ СТРАШНИХ ОЧЕЙ?

— Хлопці, дівчата, не галасуйте. Ви ж заважаєте, — цитьнула Анжеліка, бо діти зсунулися до купи і щось досить жваво почали обговорювати.

Скуйовджений страус заглядав через плече Марка своїм круглим правим оком. Ліве закривала пір'їна. Він був у темі, хоча багато чого й не розумів.

— У нас ідея, — сказав за всіх Назар.

Видно було, що він хвилювався. Зрадницьки тремтів голос, але десь там, усередині, уже була впевненість: ідея варта життя!

— Кажіть, ми повинні все зважити. А раптом складне, як завжди, виявиться простим? — промовив Мікрон. — Викладайте свої міркування! — і кивнув головою. Усі навколо притихли.

— У клонів і в того оригінального страшидла очі можуть змінювати свій колір. Зазвичай вони жовті. Але бувають ще й червоними — можуть запалити вогонь і, як сказав Меджило, усе спопелити. Виходить, що в страшидл очі — світлофор! Ми не знаємо, який там механізм перемикання, але він точно існує. Ми думаємо, що їх треба здивувати, перелякати, примусити перемкнути очі з жовтого на червоний. А кого вони можуть злякатися? Ну не нас же з вами. Вони можуть отримати переляк тільки від самих себе! Пропонуємо зробити дзеркальний щит і примусити цих тварюк у нього подивитися.

Якщо це вдасться й вони злякаються, то сплять самі себе!

— Це дуже нагадує міф про Персея та Горгону! — Влад не міг усидіти на місці.

— Їх треба змусити подивитися на самих себе! — Поліна теж схопилася з місця і стала поруч хлопців. Команда!

— Коли вони ввімкнуть свої червоні погляди, то за законом відображення отримають їх назад! — продовжив Марко і став за братом.

— Молодці! Ваша ідея і мені подобається! Потрібне велетенське дзеркало! — обізвався хтось за їхніми спинами приємним баритоном. Друзі повернулися й заціпеніли від подиву. За ними стояв... розмальований дядько!

— Знайомтеся, Ерік — моя права рука. Прошу! — Мікрон усміхався (якщо можна так сказати про пса), і його хвіст від задоволення скрутився бубликом.

— Ой! Я відразу второпала, що розмальований — класний! Ти мені дуже сподобався! — Вікуся довірливо взяла розмальованого за руку і пригорнулася до нього.

— Я надзвичайно розчулений. Мала, ти мені також відразу сподобалася, підтримала мене привселюдно. Смілива. Ти теж достойна бути в нашій команді, і я радий тебе тут бачити!

— Я — Вікторія! І зовсім я не мала. Я вже велика!

— Гаразд, гаразд, — усміхнувся розмальований. — Вікторія — перемога! Дуже символічно, що ти з нами! Будеш нашим талісманом! Але зараз давайте про справу. Отже, нам потрібне дуже велике дзеркало.

Велетенське! А де його взяти? — розмальований обвів веселим поглядом зібрання, що саме поринуло у вирішення такого надважливого питання. — Правильно думає більшість із вас. Зробити! І зволікати нема коли. Несіть усі дзеркала з дому, і ми зробимо з них щит! Для цього нам треба їх дуже багато! Тільки швидше, бо час не чекає!

— У наших трьох будинках не знайдеться стільки дзеркал, а 3D-принтера ми не маємо! Що робити? — схвильована Анжеліка скидалася на старшокласницю. Вона була захоплена виром незвичайних подій, і її дорослість, здається, танула.

— Думаю, у нашу команду доведеться залучити ще певну кількість людей, — сказав Мікрон.

— Що, дорослих? — розчаровано протягнув Назар.

— Ні, гукайте своїх друзів. Тільки надійних! — сказав Ерік, і Мікрон схвально кивнув головою. — Звичайно, ми не проти, щоб нам допомагали й дорослі, — додав Ерік. — Ось Анжеліка вже тут. Радий, до речі, бачити тебе в команді, — звернувся до Назарової мами.

— Гадаю, це закономірно, — усміхнулася ніяковіючи Анжеліка. — Тільки я думала, що це все вигадки, фантастика. Просто було цікаво.

— То ви таки знайомі? — Назар із подивом подивився на маму.

— Так, у студентські роки я записалася на дивні курси... Їх організував Ерік.

— Відтоді ми одна команда. І ти, Назаре, відтепер теж повноправний її член. Адже нічого у Всесвіті не відбувається без вагомих на те причин. Але про це ми поговоримо трохи пізніше. Треба вирішити

сьогоднішню проблему. Можна гукати на поміч будь-кого, але раджу бути обережними. У дорослих не така гнучка психіка, їм важко сприймати те, до чого вони не звикли. На жаль... Тому краще працювати з дітьми. Вони ще не забули, що наше життя — це весела й захоплива гра.

Незвичайна пригода п'ятнадцята ДО ОБОРОНИ ГОТОВІ!

Через годину за селом, на дорозі, що вела до лісу, жваво кипіла робота. Будували велике дзеркало. Використовували все, що зуміли привезти, принести й притягти Назар, Влад, Поліна та їхні друзі. Владик зі своїм страусом притарабанили гвіздки, баночки й туби з клеєм, а також потрібний інструмент.

На велетенський дерев'яний щит, який вправно змайстрували Ерік з Марком із дощок, брусків, штахету, листів фанери, гіпсокартону та інших матеріалів, Анжеліка наклеювала дзеркала. Їй допомагали дві Полінчині подружки.

Дорослі в селі були зайняті буденними справами. І навіть коли щось дізнавалися, то просто в це не вірили. Влада теж зупинив був тато й запитав, куди це він цупить із дому нове дзеркало? Син і не думав щось вигадувати.

— Будуємо дзеркальний щит, щоб зупинити армію ворожих прибульців, — спокійно відповів. Батько тільки засміявся.

— Ще два дні тобі вихідних, а потім відпрацюєш. У Тетяни виторг упав. У тебе значно більше кавунів продається. Ти пов'язку нащо з рани зняв?

— Нема вже рани.

— Давай, я до страусів, — заклопотаний тато пропустив повз вуха слова сина й пірнув у свій джип.

Дзеркальний щит будували просто на дорозі. Його не видно було не те що з села, а навіть із сусіднього пасовища! На щастя, сьогодні пастушив глухенький дід Толик, тому стукоту молотків він не чув.

— Якби ж усе-таки швів не було... — бідкалася Анжеліка.

— Я знаю! — Галя аж підстрибнула. — Я вмію. Підгледіла, як колись моя бабуся розбите дзеркало склеювали. Стулить його, а потім воду холодну на нього пролле і скаже: «Ціла-ціла-цілина! Буть розбитим

не годиться, зціли дзеркало, водице!» Святу воду брала. Хрещенську.

— Так, пішла я добувати хрещенську воду, — сказала Анжеліка. — Удома пошукаю, у Сніжани запитаю, зайду до бабусі Варвари. У неї точно є!

Дзеркало чекало. Чекали й діти. Тим, хто недавно приєдналися до гурту, було надзвичайно цікаво. Їх тільки зараз Назар із Владом вводили в курс справи: розповідали про прозоре невидиме НЛО, прибульців, що збираються зробити лиху справу, і про всі інші пригоди. Тут же сидів Мікрон, лежав Бос, паслася коза. Кіт гайнув у село організовувати своїх побратимів на битву з мафлоками.

Анжеліка довго не поверталася. Як же здивувалися всі, коли вона прийшла не сама, а з бабусею Варварою. Удвох вони дружно котили велосипед, навантажений сумками й пакетами.

— Ось, ми привезли вам хліба, масла й ковбаси на бутерброди. Перекусити всім уже треба. Війна-війною, а обід за розкладом! Про воду ми теж не забули. У бабусі Варвари саме із хрещенською водою ціла трилітрова банка була.

— Беріть уже, робіть святу справу, — бабуся підійшла до дзеркала.

— Де Галя? Гукніть дівчинку, будемо дзеркало вдосконалювати, — Анжеліка зі своїми помічницями вже ладнала драбину.

Тільки-но вийшла наперед Галя, щоб проказати замовляння своїй бабусі, як її зупинив окрик.

— Галюню! Свят, свят, свят! Галю, це ти?! Ти звідки взялася? Сестриченько моя рідна, що ж із тобою

сталося? У бермуди якісь попала, чи що? Я впізнала тебе відразу! Це ж я, молодша твоя сестричка!

Галя злякано відступила. Та їй таки вдалося розв'язати головоломку. Звичайно, сестра Варвара жива, тільки ж постаріла! А вона, Галя, збереглася! От і все! Сестра так на бабусю схожа...

Галя обхопила шию Варвари, притулилася і... звісно ж, розплакалася. Вони вдвох рюмсали, обливаючи одна одну своїми сльозами чи то радості, чи смутку.

— Не побивайтеся, прошу вас, — утрутився Мікрон. — Спочатку давайте справу закінчимо, а потім поговоримо. Галю, читай свої чарівні слова. Лийте воду обережно, щоб на всі шви потрапило!

Галя, долаючи бажання поговорити з Варварою та розпитати про тата й маму, підійшла до дзеркала.

— Ціла-ціла, цілина... — у якійсь аж прозорій тиші звучали дитячі слова.

І диво сталося! Вода входила в чарівне скло — і тріщинки зникали!!!

Готовий дзеркальний щит тут же накрили простирадлами, спішно розмальованими під навколишній пейзаж. Малювали дерева, небо, траву, квіти. Аква-реллю, гуашшю, акрилом та олійними фарбами. Що в кого було. Найбільше старалася Віка.

Щойно закінчили справу з дзеркалом, Галя поспішила до Варвари. Вони сиділи на траві, розмовляли, згадували своє далеке дитинство, і ніхто їх не чіпав. Зустрілися ж дві різні епохи. Нехай порозуміються.

Хлопці й дівчата знову снували в село та з села. Несли в термосах гарячу воду й водяні пістолети. Марко притягнув велетенського казана. Про всяк випадок прихопили парасольки та плащі для захисту від гарячої води. Мікрон тільки споглядав усе й задоволено махав хвостом.

— Люблю креативних людей! — підійшов він до Назара. — Молодці! З такими можна брати участь у зоряних війнах. Надійні!

Незвичайна пригода шістнадцята БИТВА З МАФЛОКАМИ

— Назаре, будь готовий! — сказав Мікрон. — Що і як робити, тобі підкаже твій внутрішній голос. Я покладаюся на тебе. Мафлоки наближаються. І перша битва зовсім скоро.

Тільки-но закипіла вода в казані, як раптом потемніло, аж сонця не стало видно.

— Мафлоки, мафлоки! Це вони! Ой, які потворні! Страшні! Ось вони! Ось! — застрибали навколо людей собаки й коти.

Діти відстрілювалися гарячою водою. Мафлоки, що простягали до людей і звірів свої щупальця, щоб висотувати енергією, тут же отримували по заслугах. Скуштувавши гарячого, вони лопалися, як мильні бульбашки! Але їх було так багато, що хмара ніяк не зменшувалась, хоча битва тривала вже досить довго.

— Стійте! Я зможу! Зможу їх розігнати! Я це відчув! — Назар вийшов наперед і простягнув праву руку.

Гаряча блискавка пронизала його і стрілою полетіла в найгустіше скупчення мафлоків.

— Ми з тобою! — поруч стали Влад і Поліна. Виявилось, що вони також наділені здатністю посилати блискавки! Діти раз по раз влучали згустками своєї енергії в темну гущу. Небо посвітлішало!

— Мікроне, що це було?! Це ж фантастика!!! Диво! Надсила! Круто! Це все ти, я знаю! — Назар обійняв і поцілував Мікрона.

— А я? Чому я не зміг? Я теж хочу! — Марко із заздрістю дивився на брата і його друзів.

— А ми? Ми теж хочемо! — обізвалися інші діти.

— Ваші подвиги ще попереду. У кожного своя надважлива роль. Радійте першій перемозі! — Мікрон усім своїм видом показував, що він головний і сперечатися з ним не варто.

Мафлоки пропали! Ті, що вцілили, перелякано збивалися в маленькі хмаринки та линули геть. Люди їх не бачили, а от коти й собаки дружно продовжували переслідувати безтілесних ворогів. Скоро потвори зовсім зникли, і всі полегшено зітхнули та витерли спітнілі лоби.

Собаки й коти вляглися на прохолодну траву. Потомилися!

Потихеньку заступав вечір...

Незвичайна пригода сімнадцята УСЕ СТАНЕТЬСЯ В ТЕМРЯВІ!

Вечоріло...

З лісу весь час прилітали розвідники: комахи і пташки. Тож у штабі оборони, що розташувався біля дзеркала, було відоме кожне слово, кожен рух, кожен задум прибульців. Тут уже знали і про муштру, і про мрії кожного із завойовників.

Зовсім скоро мав початися наступ. Про це вже було відомо всім тваринам як у лісі, так і в селі. Домашні звірі не спішили шокувати господарів. Делікатно мовчали, як і завжди, тільки перемовлялися між собою.

Корови й кози, порадившись, послали найсміливішу корову-забіяку Лиску на перемовини до захисників.

Вони ж усі були «в курсі» і, звичайно, хотіли допомогти. Тому придумали, яку корисну справу може зробити саме худоба.

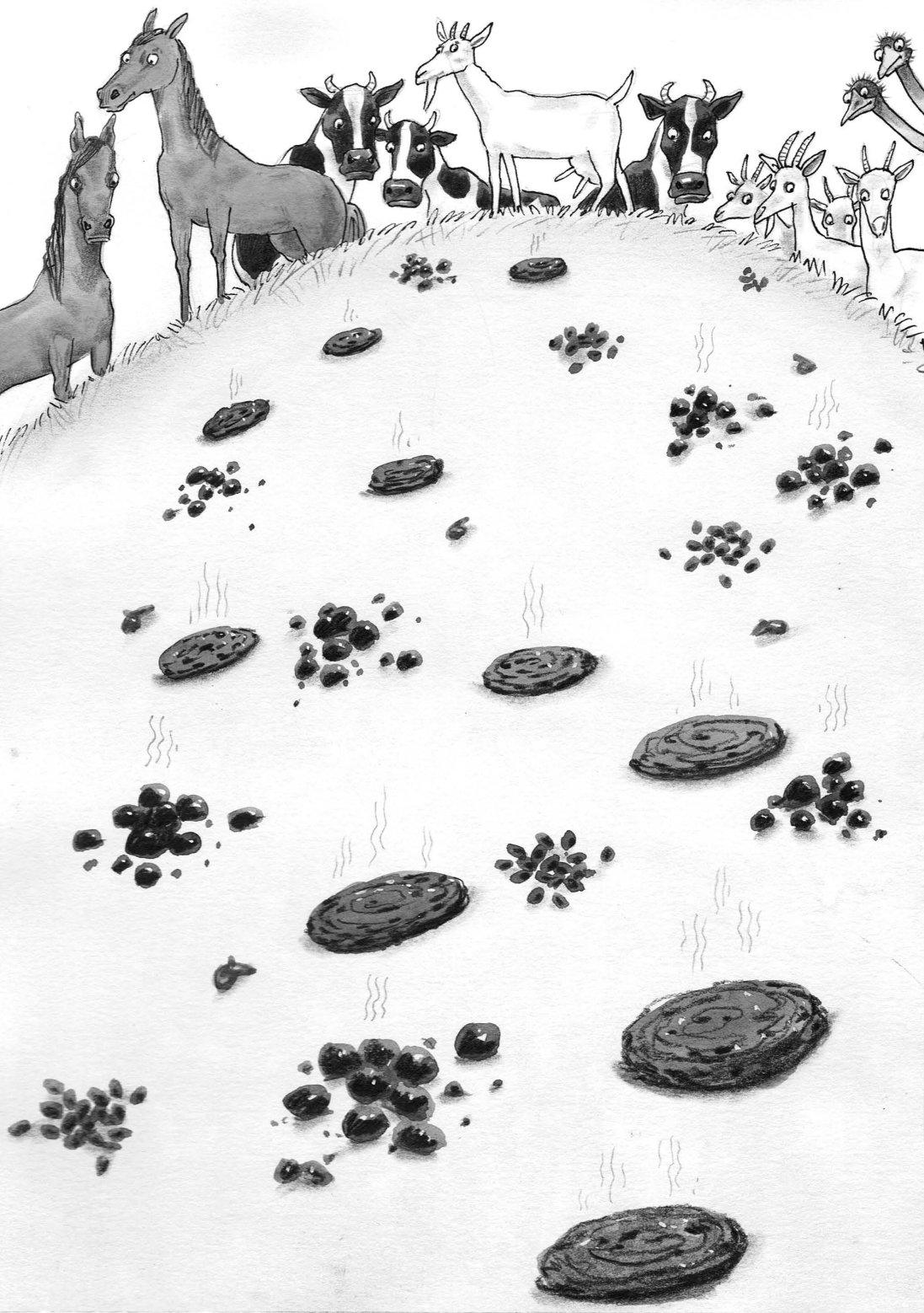
Лиска поважно розповідала, яка ідея визріла в її подруг. Спочатку всіх здивувала та насмішила їхня пропозиція, але, обговоривши, люди погодилися. Хоча, напевне, ще не було в історії воєн мінування території... звичайними кізяками!

— Ще не чув такого способу, але однозначно це зовсім не завадить, — погодився Мікрон.

Комарі були авангардом лісової розвідки, керував якою знайомий нам комар-диверсант. Вони розповіли про клонованих Скрежил у таких деталях, які не підмічав ніхто. Зокрема, усі зраділи висновку, що ті Скрежили, що без клепки, таки довше переключаються. Захоплюються попередньою командою, тому трохи не потрапляють у загальний стрій. Цього не помічають ні головний Скрежило, ні професор Меджило. Вони дуже задоволені та впевнені у своїй швидкій перемозі. Адже мафлоки їм не розповіли, що трапилося, і прибульці гадають, що ці створіння справно роблять запрограмоване зло.

Колона вже давно вишикувана. Четверо Скрежил в одному ряду — видовище не для слабаків! Але ж більша частина клонів — без клепки! І в основному вони скупчилися у хвості.

Про це знали у штабі й раділи чудовій новині!

Незвичайна пригода вісімнадцята ОСТАННІ ПРИГОТУВАННЯ

«Мінуванням» території керувала знайома нам біленька кізонька. Вона провела коротку нараду, дала вказівки. Уся худоба схвально закивала головами, стала в чергу. Навіть пустунки кози вели себе напрочуд розважливо, трималися гурту.

Спочатку пройшлись коні. Їх було небагато, тому де-не-де з'явилися округлі купки. Поважні корови проколювали округлими животами, гордо підійнявши рогаті голови. Кожна по черзі залишила на дорозі паруючу міну, що природно тхнула перетравленою травою.

За коровами граційно пробігли кози. Козячі бурб'яшки зачорніли поміж мінами, наче мак. Страуси теж вирішили долучитися до такої корисної справи. Щоб не викликати підозри, вони по двоє відлучалися через потаємний лаз, який підготував для них скуйовджений страус.

— Оце класно, треба військовим переймати передовий досвід проведення таких спецоперацій! — жартував Ерік. Мікрон виважено мовчав.

Сонце ховалося за горизонт. Рожеві та бузкові хмарини мінилися на небі. Захід сонця сьогодні був невимовно гарним. Але ще ніколи таким тривожним не був літній вечір...

— Пора, — коротко сказав професор, стримуючи войовничий дух війська Скрежил у глибині лісу.

— Вони рушать із настанням темряви. Так у всіх казках буває, — авторитетно заявила Віка. Вона навідріз відмовилася йти додому до тітоньки Сніжани.

— Коли прийдуть — тоді й наші, — філософськи сказала найстарша учасниця оборони бабуся Варвара. Ні Мікрон, ні Ерік не були проти її присутності. Мало того, вони приязно з нею про щось перемовлялися.

Поволі сутеніло.

— Ага, ось ви де! — з-за кущів з'явилася Сніжана в білій вечірній сукні — наче не в ліс прийшла, а до театру. Добре, що у своїх блискучих кедах. За нею стояв Співак. Як же без нього! — Що це у вас тут за гульбище? Чи не час додому? — запитала Сніжана.

— Що за дивне зібрання... — Руслан Іванович вздрів Мікрона, і очі йому полізли на лоба — добре, що в темряві ніхто цього не побачив.

— А ось і наші помічники! — Ерік впевнено підійшов до Руслана Івановича.

— Спокійно, зараз ми вас введемо в курс справи, — доєднався Мікрон.

Руслан Іванович аж рота рукою прикрив. Сніжана чомусь не була ні злякана, ні здивована.

— Якщо ви прийшли до нас, — приязно продовжував Мікрон, — то мусите бути нашими помічниками. Зараз ми вам усе пояснимо, — його врівноважений голос заспокоїв учителя.

Сніжана обійняла племінницю, дбайливо накинула на плечі Вікусі кофтинку, яку тримала в руках. Усмінулася Анжеліці, що сиділа з дітьми в очікуванні, кивнула бабі Варварі та вмостилася поруч Мікрона й Еріка. Руслан, усе ще дивуючись, приєднався до них.

Після короткого детального інструктажу Сніжана й Руслан Іванович були готові до небезпечних пригод. Ні в кого вже не лишилося сумнівів, що то не Співак допомагав прибульцям.

— Ідуть! — передало радіо кажанів.

Усі напружено вдивлялися в темряву, яка вже згасила спалахи на небі.

Наближалася північ.

Незвичайна пригода дев'ятнадцята

ЗОРЯНІ ВІЙНИ ЗА СЕЛОМ БІЛЕНЬКИМ

— Темно так, що ми один одного не бачимо, хоча стоїмо поруч. Те, що треба! — радів Скрежило.

— Виморені люди, напевне, послули. Звідки їм знати, що ми готуємося до нападу! — Маг аж підстрибував від нетерплячки.

Мафлоки, що залишилися живі, зависли суцільною хмарою над військом клонованих прибульців. Говорити вони не вміли, а тільки тремтіли.

Клони Скрежила стояли, мов справжні солдати. Вони були запрограмовані стати воїнами і вони ними вже стали. Ні, вони не були воїнами смерті. Адже вбивати їм було заборонено. Вони були воїнами насильства!

— Будемо йти повільно, щоб не заплутувалися ряди. Можна вирушати, — тихо сказав професор Меджило, і Скрежило грізно здійнявся на задні ноги. Чи лапи? Те ж саме зробили рівно три тисячі його клонів.

— Руш!!! — гаркнув страхітливий прибулець і пішов навздогін за професором, що крокував попереду та ніс під рукою свій літаючий пристрій, схожий на скейт.

Скрежило легко керував клонами, адже кожен вояк був його частиною. Клони думали те саме, робили такі самі рухи, одночасно повертали голови й підіймали ноги. Їм було дозволено трохи підсвічувати дорогу — щоб не перечіпалися.

О, це було страхітливе видовище! Такого ще не намалював жоден художник і не відзняв у кіно жоден кінорежисер! Жовті очі, мов маленькі підфарники, інколи висвічували битий шлях, дерева й кущі. Скрежили рухалися темною важкою масою, аж земля двигтіла! Ліс лишився позаду. Темне військо сунуло до села.

— Ідуть! Ідуть! — сповіщали кажани та сови.

— Дуб минули! Галявину!

— Вийшли на гірку!

— Спустилися в долину!

Далі доповідати вже зникла потреба, бо всі й так побачили темну хмару з жовтими спалахами. Вона поволі наближалася. Усе завмерло. Мікрон і Ерік стали попереду.

— Готовність номер один. Чекати, — скомандував Мікрон. — Назаре, стань біля мене. Втрутишся в бій, коли я скажу.

Назарові багато чого хотілося запитати в Мікрона. Але руки вже наливалися вогнем. І якась шалена радість нуртувала у нього всередині. Він тільки на хвилю озирнувся. Позаду мама, друзі, звірі, птахи... Усі свої.

Скуйовджений страус підморгнув йому правим оком. Усе ок!

Військо зайшло на «мінне поле». Усі затамували подих: чи спрацює?

Раптом один недолугий клон із третього ряду таки вгледів свіжу коров'ячу міну, нахилився і... лизнув її своїм довгим синюшним язиком. Йому так сподобалося, що він аж очі заплющив від задоволення й замурчав. Нахилився ще і жадібно проковтнув два паруючі кізяки. Облизався.

Програму Скрежила заклонило, і клони, особливо ті, що були без однієї клепки в голові, кинулися шукати смачну поживу. Вони нашттовхувались один на одного, гарчали, пхалися передніми й задніми кінцівками, стукалися лобами, аж гуло, перестрибували один через одного, бо поспішали схопити незвичайний смаколик.

— Стійте!!! — волав Скрежило. — Професоре, зробіть же що-небудь!!!

Меджило кинувся навперейми на своєму дивоскейті. Він вправно гатив кожного клона по голові своєю чудернацькою чарівною паличкою, аж іскри летіли навсібіч. Йому вдавалося в такий спосіб перемикати свідомість клонів, і вони все-таки почали вирівнювати колону.

— Фу, бридота! Невігласи! Ненажери! А щоб ви вдавилися цим непотребом!

І тільки він це проголосив, як сотня добірних воїнів Скрежилового війська закашлялись і повалилися на дорогу, забилися в агонії. Здійнявся такий рев, хрюкання та стогін, що навіть професор за голову

вхопився. Знову стрій був безнадійно поламаний. Меджило гасав над конаючими, приводив їх до тями.

Останній пацієнт довго ніяк не підводився. Тільки тоді, коли Меджило зіскочив зі свого літаючого скейта просто йому на живіт, він закашлявся, і з його трикутної пащеки градом посипалися прямо в обличчя професора козячі буруб'яшки. виявилось, що цей гурман смакував тільки чорними дрібними кульками...

Продираючи очі та спішно витираючи духмяною серветкою своє лице, Меджило вже хотів послати цих Скрежил під три чорти, але вчасно прикусив язика.

Люди й тварини не могли зрозуміти, що коїться з прибульцями. здавалося, кінця-краю не буде цим дивним перешикунням, звукам та окрикам. Нарешті колона підрівнялася і чорною зміюкою поповзла до села.

Ось уже зовсім близько. Поряд.

— Вогонь!!! — скомандував нарешті Мікрон.

Із зеленого пса він умить перетворився на середньовічного лицаря. У його руках був меч. Шолом

з опущеним заборолом надійно ховав обличчя. Чергове маскування. Резидент не повинен бути викритий.

— Вогонь! — скомандував Мікрон-воїн, і Назар першим підняв руку.

Вогненна стріла пролетіла над військом — клони оторопіли. Усі разом, як один, спинилися. Поруч з Назаром стали Ерік, Влад із Марком, Анжеліка, Поліна, Руслан, Сніжана, Галя і... бабуся Варвара! Усі інші, хто залишився чекати нападників, згрупувалися дещо позаду. Два дужих атлети, друзі Марка, були готові будь-якої миті стягнути покривало з дзеркала.

— Вогонь! — знову скомандував лицар, підняв свій меч, а друзі разом простягли руки. Вогненні стріли розірвали темряву на шматки, і вона, наче ті мафлоки, щезла.

Стріли зависали над військом. Їх ставало все більше. Було так видно, наче в кінотеатрі після фільму жахів.

За командою Мікрона з велетенського дзеркала зірвали тканину, і професор Меджило, Скрежило та його клони побачили... таку саму армію брудних страхіть навпроти себе. Вони здивувалися! Вони злякалися! Чому?! Де ці люди набрали таких страшидл?!

— Вогонь!!! — ще раз скомандував Мікрон, і настала черга Еріка. Він просто підніс запальничку вгору і щось прошепотів.

Небо розквітло салютами! Міріади зірочок падали на військо клонів. Може, їм і не пекло, але...

На коротку мить, лише на одну-однісіньку мить Скрежило впустив у своє нутро страх і зупинився. Усього на частку секунди, але цього вистачило,

щоб військо знову збилося з ніг. Клони ковзалися на коров'ячих «мінах». У тих, хто крокував скраю, дуже сильно роз'їжджалися ноги, вони втрачали рівновагу й так хрюскали на землю, що аж вуха закладало. Скрежили ж!

Щоб клони знову не кинулися жерти кізяки, Меджило почав гатити їх по головах своєю багатокнопочною чарівною паличкою. Він ненароком ударив і самого Скрежила. Якраз межі очі! У цю ж мить у його трикутній голові сталося коротке замикання! Він злякався і... ввімкнув свій спопеляючий погляд. Червоний! Заборонений!!!

Недолугий завойовник метнув той погляд уперед, він віддзеркалився на рівній поверхні дзеркала, повернувся бумерангом і впав на військо!!!

Ті клони, у яких не вистачало клепки (а їх була більшість, не забувайте), також метнули свої спопеляючі погляди вперед. І тут же отримали у відповідь такі самі! Дзеркало спрацювало!!!

Ні, не думайте, що в рядах клонів виникла велика пожежа. Клони просто зникали, повертались у свою вихідну субстанцію. Її годі було знайти в дорожній пилюці. Згоріли безслідно й мафлоки, хіба хто з них відстав чи встиг сховатися за густим гіллям дерев.

На професора Меджила напали Мікрон-воїн і бабуся Варвара. Назар устиг помітити, як вона хвацько крутнулася на одній нозі, а її широка спідниця розвіялася парашутом. Бабуся Варвара жваво присіла, вигукнула «хук!» і зацідила професорові прямо в його фальшивий ніс! У того аж голова назад відлетіла на відстань його довжелезної, наче гумової шиї.

Бринькнула назад і якусь хвилю почувала себе явно загубленою. Анжеліка зі Сніжаною заплескали мимоволі в долоні, а Руслан Іванович аж свиснув.

Не встиг Меджило оговтатись, як до нього пригупотів скуйовджений страус. Своєю мускулистою лапою він без бійцівських прийомів, але з усієї страусячої душі так хвицонував шановного професора Таємних сил, що той полетів по мінному полю, як м'яч для регбі!

Лаючись, наче останній чоботар сусідньої ворожої держави, Меджило звівся на ноги й тільки намірився застосувати свою чорну магію, як наперед вискочила Вікуся.

— Стій! — скомандувала вона. — У всіх чарівних казках добро перемагає зло! Затям це собі! Ніхто тебе тут не боїться! Ви всі смішні!

Тільки-но Меджило простягнув до Віки свою довжелезну руку-щупальце, як перед дівчинкою виріс цілий захисний вогненний щит. Команда постаралася.

Прибулець ретирувався. Ненароком ще раз посковзнувся на «міні», упав і добре обкачався в коров'ячому лайні. Замазаний, переляканий, вигукуючи найбільші непристойності, він урешті-решт зіп'явся на свій диво-скейт, злетів у повітря і швидко зник. Полетів до свого невидимого літального апарата, у Мокру балку.

Космічного війська як і не було! Перед захисниками стояв один Скрежило. Страшний, небезпечний, зі своїм спопеляючим поглядом. Ось він грізно заревів, потряс залізним хвостом і знову витріщився на дзеркало. Червоним поглядом!!!

На тілі Скрежила враз з'явилися виразки й запахло смаленим. Аж зашипіло, мов сало на сковорідці. Ну ясно ж, сам себе, дурень, підсмажив! Він знову заревів, заплющив очі й повільно розвернувся. Явно хотів бігти за професором. Скрежило зробив кілька важких непевних кроків, але його зупинили... коров'ячі й козячі роги! Наперед знову прорвався страус. Він тільки намірився буцнути це космічне диво, як Скрежило зробив оберт і, маневруючи, плигнув у інший бік. Зробив ще кілька кроків, спіткнувся, завалився на спину і смішно задригав ногами-лапами. Качався, наче ліверна ковбаса в собачій мисці, поки знову став на ноги. Чи лапи?

Усі реготали від душі.

Чудовисько вертіло хвостом, стояло ні в сих ні в тих. Зненацька Меджило прилетів йому на допомогу. Схопив за боки й поніс над натовпом. Корови заревіли, страус дзьобом почухав свою ногу. Свербіла ж!

Прибульці приземлилися біля невидимого НЛО та в розпачі бігали навколо нього. Скрежило раз за разом тикав кігтем у кнопки браслета.

Нарешті час вийшов! НЛО загуло та струснулося. Ще якусь мить воно було невидимим, а потім стало

золотавим. Зловмисники зникли всередині за секунду до того, як до Мокрої балки добіг страус. За ним у темряві тупотіли корови.

НЛО здійнялося в повітря, розливаючи навколо зеленкувате світло, пролетіло над натовпом і майже вертикально чкурнуло в темне небо. Перетворилося на зірку й зовсім зникло.

Незвичайна пригода двадцята й остання КІНЕЦЬ ЧИ, МОЖЕ, ПОЧАТОК?

— Ну от, вітаю вас, мої любі земляни! Ми перемогли! — Мікрон уже був собакою. І коли він устиг?! — Усе скінчилося. Шкода, що в нас нічого й на згадку не лишилося.

— Чого ж, ми фотографувалися на невидимому НЛО. Прикольні фотки будуть! — похвалився Влад.

— Розслабтеся, ніхто нам не повірить. Будемо тільки ми про це пам'ятати, — зітхнув Назар.

— А та куля, що ти знайшов усередині НЛО?! Де ж мої речі? — згадала Поліна.

Бос подав Поліні її наплічник. Дівчинка обережно витягла кулю, дбайливо загорнену в кофтинку. Усі присутні мовчки спостерігали.

Куля, що опинилася в руках дівчинки, мінилася різноманітними кольорами.

— Цікаво, що воно за штука? Мабуть, прибульці сердяться на нас за те, що ми її... взяли без дозволу... Це єдиний речовий доказ того, що в нас за селом

приземлялося НЛО! — Назар узяв кулю в руки. — Хотілося б знати, де зараз наші непрохані гості?

Раптом навколо кулі заіскрилось сяйво, і всі чітко побачили вдало сфокусовану картину: професор Меджило, який змінив свою людську подобу на страхолюдне сіро-зелене чудовисько, та ще жахливіший Скрежило сидять уже в якомусь велетенському космічному кораблі. Запахло болотом. Було відчуття, що всі в цю хвилину потрапили на борт невідомого корабля без скафандрів. Усім аж дихати стало важко.

— Побачити б цю їхню станцію збоку, — не стримався Влад.

І тут, як у кіно, усі присутні немов опинилися серед холодного космічного простору. Повіяло морозним вітром, і перед ними пропливла золотиста космічна станція. Вона була вп'ятеро більша за знайоме НЛО. До речі, а он і воно! Немов приклеїлося знизу.

— Напевне, професор цей, Меджило, вб'є того «клонowanego» за такий провал. Побачити б! — утрутилася Поліна.

І в ту мить куля показала наших героїв-завойовників. Вони сердито розмовляли все ще українською мовою, з'ясовуючи свої помилки.

— От дурень же ти! Я ж казав, не вмикай червоний погляд. Ти все зіпсував! Як-то кажуть, з дурним поведешся...

— Ну-ну! Ану шанобливіше, ввічливіше зі мною, бо зараз як увімкну свої червоні очі!

— Дурень — він і в космосі дурень, — зітхнув Меджило. — Ще й кулю передбачень ми десь загубили.

У мене таке враження, що хтось усе-таки побував на нашому модулі, — сердито додав професор.

Скрежило тільки сопів і шкірив пащеку...

— Зрозуміло! Ви чули, це — куля передбачень! І ми вже навчилися нею користуватися! — зраділо констатував Назар. — Про що ми говоримо — те вона нам і показує! Здається, ми зможемо дізнатися, що з ким буде через тиждень, через кілька років! Як вам?

— Я хочу дізнатися! Я! — Віка першою встигла, як завжди! — Дайте я її потримаю! Будь ласочка!

— На! Тільки будь обачною.

Вікуся сяяла, мов різдвяний янгол. Вона стала як на святковому ранку в дитсадку, зібралася з духом і продекламувала:

— Куленько, ким я стану, коли виросту?

Але що це?! Зненацька куля на дитячій долоні потемніла й за мить перетворилася на порошок. Віка дивилася розгублено, розчепірила пальці, і пил посипався на траву...

— Станеш, ким захочеш, не переживай, ти в нас бідова! — нейтралізував дитяче розчарування розмальований Ерік. Йому вона вірила.

— От вам і дарунок прибульців! Які прибульці — такий і дарунок! — підсумував Мікрон. — Час розходитись, он уже ранок надворі! Вас, діти, батьки зараз шукати почнуть. За кілька секунд ввімкнуться ваші мобільники. Але ви не хвилюйтеся, вас ніхто сварити не буде. А завтра ви сьогоднішню пригоду будете згадувати, як дивний сон.

Іти додому нікому не хотілося, але дітям почали приходити есемески й почулися дзвінки. Раптово

й одночасно увімкнулися всі телефони — вони замовкли в ту хвилину, як заговорили звірі. Мікрон подякував усім за підтримку й наказав розійтися.

Почвалані додому мовчазні корови, побігли тихо кози, собаки, коти, коні. Підійшов скуйовджений страус. Він кивнув головою, підморгнув правим оком і полопотів до своїх. Лісові жителі розтанули в темряві. Вони вже втратили дар мови.

Поліна за гуртом друзів повела Вікусю додому. Руслан Іванович зі Сніжаною залишилися. Влад теж. Варвара, про щось перемовившись із Мікроном, посадила втомлену Галю на велосипед і покотила по стежці.

— Не хвилюйся, сестричко, буде в тебе і дім, і родина. А друзів гарних ти вже маєш. Обвикнешся, при звичаїшся в теперішньому світі. Я тебе в обиду нікому не дам, — заспокоювала Галю.

Варварин голос потроху змовкав, доки не розчинився в темряві.

Усе стихло, наче нічого й не було.

— Дзеркало розберете завтра, — сказав Мікрон. — Воно вже покололося на початкові шматки, тож демонтувати його буде неважко. А нам пора.

— Мікроне, ти повернешся? — Назар заглядав у очі безстрашному резидентові.

— До тебе додому — ні. Але не хвилюйся, мій двійник давно вже гавкає у вас під грушею. У мене ж буде наступне завдання. Тому ми з Еріком змушені з вами попрощатися. Та про це пізніше. Зараз треба з'ясувати, хто ж тут, на Землі, допомагав цим зайдам? І чому? Ходімо на те місце, де було НЛО. Почекаємо нашого

зловмисника, адже злочинці завжди повертаються на місце злочину.

Вони попростували в Мокру балку. Там за кущами хтось був!

Дзенькнуло. Заскрипів велосипед. Ерік увімкнув ліхтарик. Спиною до всіх стояв... Руслан Іванович! Точніше, його двійник. Костюм із каптуром, дві смужки на спині... Усі б подумали, що це Співак, якби вчитель і Сніжана не стояли поруч, міцно тримаючись за руки.

— Ось він, зрадник! — вигукнули Назар із Владом і за мить висіли на руках у лиходія.

— Ти диви, яке дріб'язкове! По ліхтарика свого приїхало! — крутив праву руку Назар.

— Сліди замітає! — кричав Влад.

Зловмисник смикнувся, вирвався й хотів дремувати, але тут йому шлях перерізали Ерік із Мікроном.

— Здаюся! — хрипко промовив спійманий і підняв руки. Ерік висвітлив обличчя.

Це був... дід Слинько!

— Цікаво, як же ви — такий правильний, просто еталон моральності — зв'язалися з такими... Слів немає! — упізнав свого нападника розмальований.

— Вони обіцяли мені молодість повернути. Збрехали. Слабаки! Втекли... — дід мало не плакав, його голос зривався на фальцет. — Всього пропало... Всього пропало! — обхопив він голову руками. — Пробачте, я більше не буду, — раптом заскиглив дід Слинько, наче типовий двієчник з минулого століття.

— Де ж ви, діду, взяли цей костюм? Я через нього двох людей образив: одного добряче налякав,

а другого навіть цапнув за п'яту точку. Ці мої гріхи — на вашій совісті, знайте! — Мікрон грізно дивився на діда.

— А не такий я вже й дурень! Це Русланів костюм, правда. Вони з Кирилом, онуком моїм, разом у спортзал ходять. Не знаю, холодно було чи просто вчитель дав його хлопцеві пофорсить, але опинився цей костюмчик у Кирила. Бачу, сохне на мотузці саме такий, як мені треба. Із каптуром. Я його ніччю, ніби хтось чужий, поцупив! Прихватизував.

— Мій чудовий спортивний костюм! Негайно віддай мені його! Я через нього мало не втратив репутацію землянина! — Руслан Іванович розсердився не на жарт. Здавалося, він ось-ось накинеться з кулаками на діда.

— Любий, навіщо він тобі здався? Його ж одягала нечесна людина! — заспокоювала Сніжана.

— До цього його одягав я і Кирило. Надіюсь, він не вдався у свого діда!

За хвилину дід Слинько вже стояв у майці й трусах та охайно складав костюмчик.

— Доведеться спалити, — сердито пояснив Руслан Іванович свої дії.

Сніжана дістала із сумочки пакет, простягнула коханому.

— Костюм хороший, а той, хто його одягнув, — нікудишній! Ніколи б не подумав! І не підходьте тепер до мене по кавуни! Не дам! — сказав сердито Влад.

— І що з ним тепер робити? Хоч укуси його, Мікроне, щоб знав, — попросив Назар.

— Не хочу. Бридко. Відпустіть його.

— А якщо...

— Не посміє.

— Марш звідси!

Велосипед поторохтів по дорозі. Дід біг і тягнув за собою велосипеда. Ланцюг спав, але зупинятися зрадникові було страшно.

— Ватник — він і в Африці ватник, — підсумував Мікрон. — Ну, нам пора...

— І ви, Еріку? Навіть не гадала, що ми зустрінемося. Дякую, — Анжеліка потиснула розмальованому руку.

— Ми ж іще побачимося? — Назарові було шкода прощатися з такими крутими друзями.

— Можливо. Життя — воно таке бентежне! Чого тільки не буває... — відповів пес.

— Мікроне, бувай, друже! — Назар обійняв свого собаку, також потиснув руку розмальованому.

— Не журись, — Мікрон усміхався. — Ми ж тепер одна команда! Побачимося! Які плани на завтра?

— Зберемо сміття в лісі! Землю берегти треба. Добраніч!

Усі одночасно підвели очі догори. Як на замовлення, через усе небо падала зірка. Вона летіла поволі, не поспішаючи, немов ошатна красуня крокувала по подіуму: мовляв, милуйтеся мною, я ж така гарна! Кожен устиг загадати бажання. І всі вони неодмінно збудуться! Тільки які та коли?

ЗМІСТ

Допригода перша Неприятливий день.....	5
Допригода друга Перші неприємності.....	7
Допригода третя По банани.....	11
Допригода четверта У Поліни.....	14
Допригода п'ята Бонусне морозиво.....	17
Допригода шоста Розмальований дядько.....	19
Допригода сьома Сніжана плюс Руслан Іванович? Ну й дива!.....	24
Допригода восьма Суперплан на вечір.....	27
Допригода дев'ята Підмочена репутація вчителя музичного мистецтва.....	29
Допригода десята Усе-таки укушений є.....	34
Допригода одинадцята Вийти з дому? Кому як!.....	37
Допригода дванадцята Майже про кохання.....	39
Допригода тринадцята Що це було?.....	42
Майже звичайна пригода перша На пошуки.....	46
Майже звичайна пригода друга, що сталася перед першою Сільські новини.....	48
Майже звичайна пригода третя Сьогодні не щастить чи, може, навпаки.....	52
Майже незвичайна пригода четверта Без драбини — ніяк!.....	54
Незвичайна пригода перша Таки знайшли!!!.....	58
Незвичайна пригода друга Без допомоги не обійтися.....	62

Незвичайна пригода третя, мала б бути першою За селом Біленьким приземлилося НЛО, а люди спокійно сплять!.....	65
Незвичайна пригода четверта Грандіозні плани прибульців.....	66
Незвичайна пригода п'ята Перші кроки.....	75
Незвичайна пригода шоста Що ж воно за НЛО?.....	78
Незвичайна пригода сьома Дивні зникнення.....	82
Незвичайна пригода восьма Хочу бути собою!.....	84
Незвичайна пригода дев'ята Оце так дива!.....	90
Незвичайна пригода десята Тварини заговорили.....	93
Незвичайна пригода одинадцята Творіння професора Меджила.....	98
Незвичайна пригода дванадцята Клонування.....	100
Незвичайна пригода тринадцята Велика нарада в Мокрій балці.....	106
Незвичайна пригода чотирнадцята Що проти страшних очей?.....	115
Незвичайна пригода п'ятнадцята До оборони готові!.....	118
Незвичайна пригода шістнадцята Битва з мафлоками.....	123
Незвичайна пригода сімнадцята Усе станеться в темряві!.....	126
Незвичайна пригода вісімнадцята Останні приготування.....	129
Незвичайна пригода дев'ятнадцята Зоряні війни за селом Біленьким.....	131
Незвичайна пригода двадцята й остання Кінець чи, може, початок?.....	139

Літературно-художнє видання

Наталія Бонь

НЛО ЗА СЕЛОМ

Для молодшого та середнього шкільного віку

Ілюстрації *Олександра Продана*
Керівниця видавничих проєктів
«ВагаВookа» *Тетяна Стус*
Провідна редакторка видавничих
проєктів «ВагаВookа» *Юлія Підмогильна*
Макет, верстка *Анни Соцької*
Технічне редагування *Олени Румянцевої*

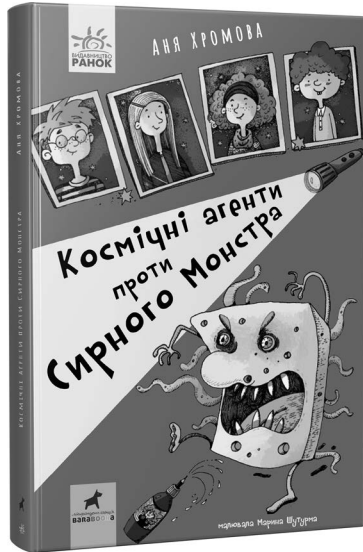
R987009У. Підписано до друку ???.2020.
Формат 60х90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Open Sans. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 9,50.

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кибальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145;
e-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.

З питань реалізації звертатися:
Харків, тел.: (057) 727-70-77;
e-mail: deti@ranok.com.ua

ДАВАЙ КНИГОДРУЗЯЧИТИСЯ!

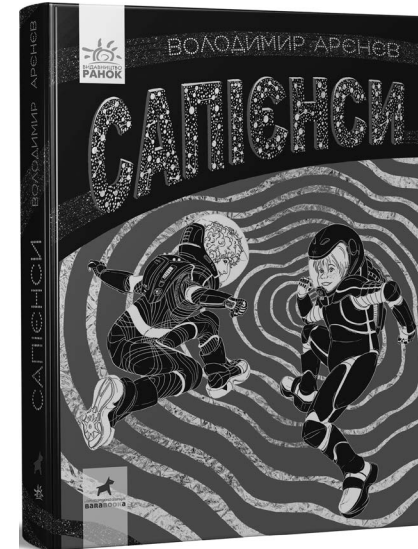

Аня Хромова.

Космічні агенти проти Сирного Монстра

Йотан Йотог — космічний агент, який вчиться у звичайнісінькій школі. Зі своєю надійною командою він вестиме героїчну боротьбу за земні запаси кетчупу, розгадуватиме загадки та братиме участь у боях і спецопераціях. У книжці повно космічних секретів, тому перш ніж читати її, урочисто поклянись іменем планети Земля й галактичних прибульців ніколи нікому нічого не розповідати.

ЧИТАЙ ЩЕ!

Володимир Арєнєв.

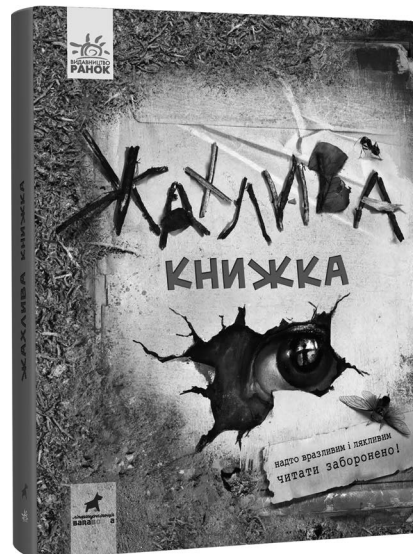
Сапієнси

2178 рік, Київ, світ далекого майбутнього. Одного квітневого дня звичайний школяр Михайло Неборак познайомився з новачком на ім'я Олександр Ненарок. У нього дві мами, дідусь-некромант і залізне серце. Але це — лише початок карколомних пригод у довгоочікуваній науково-фантастичній повісті для підлітків від знаного в Україні та Європі письменника Володимира Арєнєва.

Сергій Лоскот.

Чубзики

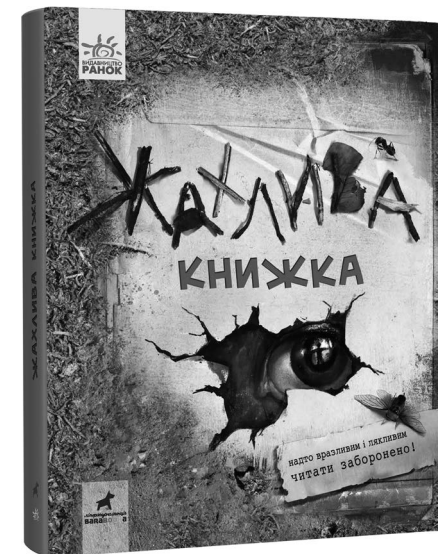
На мальовничому хутірці Трівка-Дми живе чубзик Пензлик. Тут мешкають його одноплемінники, а ще старий чарівник Ніхто — прапрадідусь Пензлика. Проте ідилічне життя чубзикової громади закінчується, адже після столітньої сплячки прокидається Біла Королева. Її мета — повернути могутність і поневолити не тільки чубзиків, а всіх мешканців Ста одного королівства.

Жахлива книжка

Збірник страшних історій

У страшній-престрашній кімнаті на чорній-пречорній полиці лежала жахлива-прежахлива книжка... У ній вісім страшно напружених історій про всякі містичні, часом потойбічні й геть несподівані явища та події. Читайте оповідання Мії Марченко, Володимира Арєнєва, Лариси Андрієвської, Іванки Кравцової, Йожи Коцуна, Слави Світової, Юрія Нікітінського та Марії Артеменко.

СЕРІЯ «ПРИГОДИ»

Сергій Лоскот.

Таємне завдання капітана Кепа

Бувалий у бувальцях, суворий морський капітан Кеп отримує таємничого листа із завданням врятувати мешканців країни Щастя. У них викрали рубінове серце — запоруку їхнього безхмарного життя. Героїчний самотник приймає виклик. Хоча спокійне життя йому більше до смаку, все ж доводиться розплутувати клубок таємниць і загадок, а заодно розкрити секрет власного щастя.

Сергій Лоскот.

Капітан Кеп і курячі пірати

У новій повісті Сергія Лоскота безстрашний капітан Кеп і його смілива, проте прагматична Галінка опиняються на безлюдному острові. Щось змушує Кепа залишитись на острові й чекати новин. А в цей час на його пошуки вирушають пірати на чолі з Однооким Чікеном — найжорстокішим капітаном і ватажком курячої команди зарізяк-відчайдухів. Мета Чікена — знищити Кепа.

